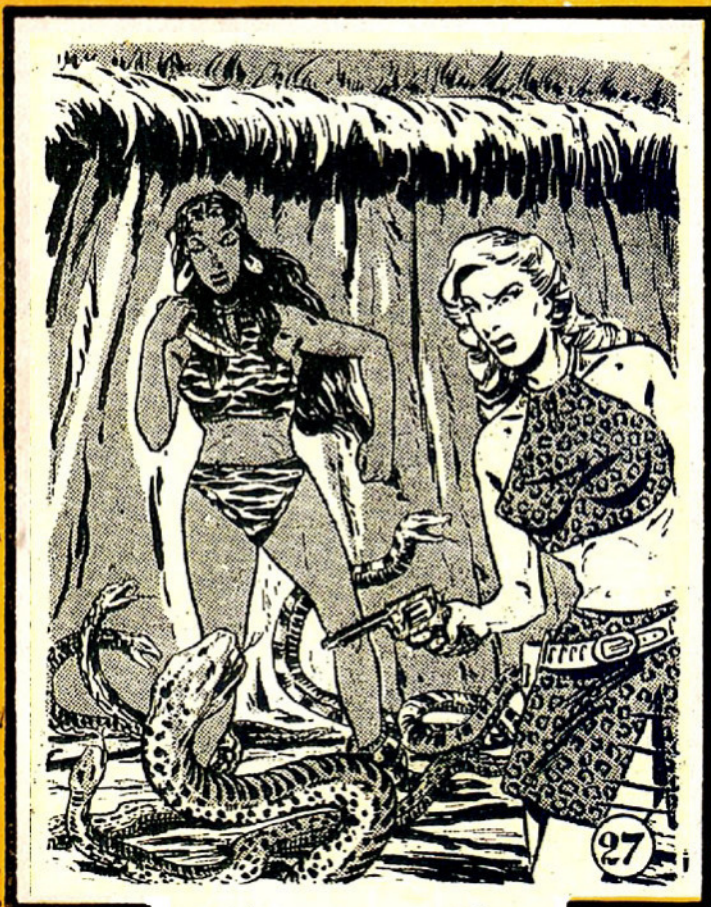

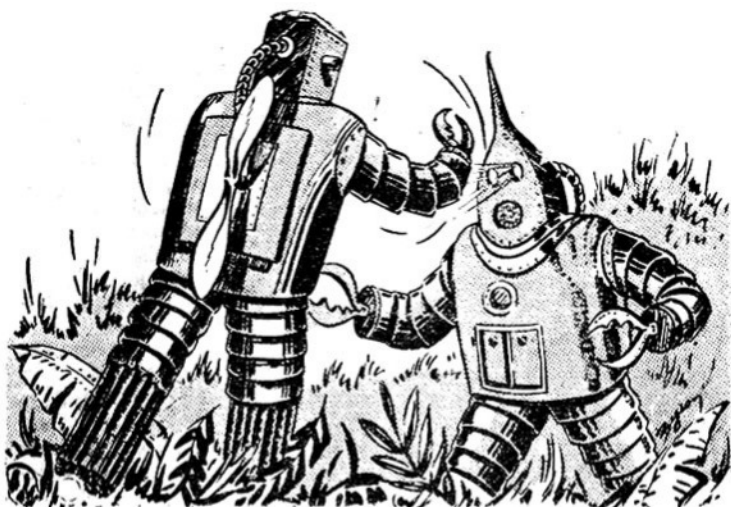
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΑ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΑ
ΦΙΔΙΑ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΑ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΚΙ'Η ΘΥΕΛΛΑ

Ο δόκτωρ Κράμπ με το τρομαχτικό Ρομπότ του, φέρνει τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού κάπου στήν Ἑλλάδα. Κοντά σέ κάποιο ἐρημικό ξωκκλήσι, συναντοῦν ἕνα σεβάσιμο γέροντα παππά. Αὐτός τοὺς βαφτίζει καί τοὺς παντρεύει. Τέλος γυρίζουν στό μαγευτικό νησί τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονα.

Ἔστωρ ἀπό ἑννέα μῆνες, ἡ Ταταμπού γεννάει ἕνα χαριτωμένο μελαχροινό ἀγοράκι...

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὁ δόκτωρ Κράμπ με μιά ἔνεση, τὸ κάνει νὰ φαίνεται νεκρό. Οἱ ἄμειροι

γονεῖς τὸ θάβουν δακρυσμένοι. Τέλος με τὸ Ρομπότ ξαναγυρίζουν στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ἐπιστήμονας ἐπιστρέφει στὸ νησί του. Σεβάει τὸ βρέφος. Με μιά ἄλλη ἔνεση τὸ συνεφέρει.

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ, κάτω ἀπ' τὶς ἀκτίνες παράξενης ἡλεκτρικῆς συσκευῆς, μεγαλώνει με καταπληκτικὴ ταχύτητα: "Ἐνα χρό-

νο σε κάθε ημέρα... "Ετσι σὲ τρεῖς βδομάδες γίνεται εἴκοσι χρόνων παλληκάρι. Πανώριο, δυνατό, ἀτρόμητο καὶ πὺδ πολὺ ἀπ' ὅλα, σοφὸ.

Ὁ δόκτωρ Κράμπ μὲ ἄλλη σατανικὴ συσκευή, τοῦχει μεταβιάσει ὅλες τὶς γνώσεις του. Ὅλες τὶς Ικανότητές του...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ εἶναι τώρα ἓνας παντοδύναμος, ἀνίκητος καὶ καταπληκτικὸς ἄνθρωπος!

Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας τοῦ δίνει τὸ ὄνομα τοῦ θρυλικοῦ Πατέρα του. Τὸν λέει Κεραυνό. (1)

Τέλος ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ὁ Κράμπ, μὲ τὴ συσκευή του τηλεοράσεως, βλέπει τυχαία πὺς ἡ

συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν ἔχει ἀποκτήσει στὴ Ζούγκλα ἓνα ξανθὸ χαριτωμένο κοριτσάκι.

Ἀμέσως, μὲ τὸ τεράστιο Ρομπότ του φτάνει στὴ σηλιὰ τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας. Ἀρπάζει τὴ νεογέννητη Κόρη του...

Χάρη στὴ σατανικὴ συσκευή του, μέσα σὲ δυὸ βδομάδες καὶ τέσσερες μέρες, τὸ μικρὸ κοριτσάκι γίνεται μιὰ πανώρια κοπέλλα δέκα ὀχτῶ χρόνων.

Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας τῆς δίνει τὸ ὄνομα «Θύελλα».

Τέλος, μὲ τὸν «Ἐγκεφαλικὸ Πομπό» καὶ «Δέκτη» του, τῆς μεταδίδει ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐγκεφάλου του.

Ἔτσι ἡ πανώρια «Θύελλα», ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέϊν, γίνεται σοφὴ, ἀτρόμητη, παντοδύναμη καὶ καταπληκτικὴ! Σὰν τὸν «Κεραυνό», τὸν ὕπεροχο γιὸ τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ ζῇ κι' αὐτὸς σὲ μαγευτικὸ νησί τῆς Εὐτυχίας, ἔχει ξετρελλαθεῖ μὲ τὴ Θύελλα. Κάθε φορὰ ποὺ τὴ βλέπει ἀναστενάζει βαθιά :

— Θύελλα εἶσαι ἐσύ, παιδί μου, γιὰ .. ἀνεμοστροφίλος! Κύντα μὴ μ' ἀγαπήσεις, φουκαριάρα μου, γιὰτὶ κἀνγκες! Ἡ Χουχού θὰ σοῦ βγάλει τὰ μάτια!

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν γελάει καλόκαρδα :

— Μὰ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Χουχού;

Ὁ νάνος ἀπαριθμεῖ τοὺς τίτλους τῆς :

— Εἶναι τὸ « Μαῦρο τριαντάφαλλο» Εἶναι ἡ «Γόησσα τῆς

(1) Ἡ λέξη «Γκαούρ» σὲ κάποια διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν, σημαίνει «Κεραυνός.» Ἄρα τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Γκαούρ εἶναι «Κεραυνός.»

Οἱ Ἀναγνώστες μας τὸ ξέρουν αὐτὸ ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Τὸ ἔχουν διαβάσει γιὰ πρώτη φορὰ, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, στὸ τεύχος «ΤΑΡΖΑΝ—ΓΚΑΚΙΡ», ἀριθ. 3, σελὶς 9, Ὁ ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ, τῆς Α' σειράς τῶν ἐκδόσεων «ΑΓΚΥΡΑΣ». Ἐκτοτε τὸ ἀναφέρουμε τακτικὰ στὰ τεύχη μας.

Ἐπειδὴ ἓνα ἄλλο ἐξαιρετικὸ Περιοδικὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχει χρησιμοποιήσει—ἐντελῶς τυχαῖα—τὸ ὄνομα «Κεραυνός» γιὰ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἥρωές του, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουμε μιὰ διευκρίνιση :

Τὸ ὄνομα «Κεραυνός» ἔχει δοθεῖ στὸν Γκαούρ, πολὺ πρὶν ἐκδοθεῖ καὶ κυκλοφορήσῃ στὴν Ἑλλάδα τὸ Περιοδικὸ αὐτό.

Ζούγκλας. Εἶναι ἡ «*Μελιστά-
λακτη Μαρξέλ.*» Εἶναι ἡ «*Μούρ-
λια ὑπαρξίς.*» Εἶναι ἡ «*Ἐ-
κλεκτὴ τῆς καρδίας τοῦ Κα-
θαρόαιμου.*» Εἶναι ἡ ... «*Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!*»

Περνάει καιρὸς ἔτσι...

Ὁ Δόκτωρ Κράμπ ζῇ εὐτυ-
χισμένος στὸ νησί του, μαζί μὲ
τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα. Ὁ
Ποκοπικό τοὺς διασκεδάζει μὲ
τ' ἀτέλειωτα ἀστεῖα. Μὲ τὰ χα-
ριτωμένα στιχάκια του.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ κι' ἡ Κό-
ρη τοῦ Ταρζάν, δείχνουν μεγά-
λη συμπάθεια ὁ ἓνας στὸν ἄλ-
λον. Στὶς παρθενικὲς καρδιὲς
τοὺς ἀρχίζει νὰ γεννιέται δειλὰ
ἓνα μεγάλο κι' ἀγνὸ αἰσθημα!..

Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας εἶναι
ἐνθουσιασμένος γι' αὐτό. Ὅμοιος
ὁ γάνος ἀνησυχεῖ φοβερὰ :

— Θέλεις ὁ Κεραυνάκιος νὰ
μοῦ φάει τὸ κορίτσι, ἀδερφέ
μου; Πρέπει νὰ λάβω μέτρα!

Ἐνα βράδυ λέει στὸ γέρο
Κράμπ :

— Μοῦ κάνεις μιὰ χάρη, μωρὲ
Μπάμπια ;

— Τί, παιδί μου ;

— Πετάγεσαι στὴ Ζούγκλα νὰ
μοῦ φέρεις τὸν Καθαρόαιμο ;

— Γιατί; Τί σοῦ χρειάζεται ἐδῶ;

— Θέλω νὰ μὲ δεῖ ἡ Θύελ-
λα... καβαλλάρη. Νὰ τῆς φύγει
τὸ καφάσι!

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΡΑΟΥΖ

Ὁ δόκτωρ Κράμπ ξεκουράζεται
πιὰ. Ἐχει παρατήσει τὸ Ἔργα-
στήριο καὶ τὰ πειράματά του.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα τὸν
ἔχουν διαδεχτεῖ. Οἱ δυὸ ὑπέρρο-
χοι Νέοι ἔχουν γίνει πιὸ σοφοὶ
ἐπιστήμονες ἀπ' αὐτόν. Πιὸ με-
γάλοφρενῆς καὶ καταπληκτικοὶ ἔγ-

κέφαλοι.

Ὀλόκληρες μέρες, πολλὲς φο-
ρὲς καὶ νύχτες, μένουν κλεισμέ-
νοι στὸ ἀπέραντο ἐργαστήριο τοῦ
θολωτοῦ βράχου. Ἐχουν πραγ-
ματοποιήσει ἓνα σωρὸ καινού-
ριες ἐπιστημονικὲς ἐφευρέσεις.
Ἐχουν ἐπινοήσει κι' ἄλλες ἀλό-
κοτες καὶ μυστηριώδεις συ-
σκευές...

Ὁ γέρος Ἐπιστήμονας εἶναι
ἀφάνταστα περήφανος γι' αὐτούς.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ
Θύελλα ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν
περίπατο στὸ μαγευτικὸ λουλου-
διασμένο νησί...

Ὁ Ποκοπικό, χωρὶς νὰ τὸν
καλέσουν, προσφέρεται νὰ τοὺς
συντροφέει :

— Φοβάμαι νὰ σᾶς ἀφήσω μο-
ναχοῦλα. Μπορεῖ νὰ σᾶς.. πιὰ-
σει ἡ θάλασσα!

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ κι' ἡ Κό-
ρη τοῦ Ταρζάν τὸν παίρνουν
αὐθόρμητα μαζί τους. Μπαίνουν
ὅλοι στὸ Ρομπότ. Πετᾶνε γιὰ
τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ
βρίσκεται μιὰ ὑπέρροχη ἀμμουδιά,
θὰ πᾶνε νὰ δροσιστοῦν. Νὰ κο-
λυμπήσουν...

Ὁ δόκτωρ Κράμπ μένει ξα-
πλωμένος ἔξω ἀπ' τὸ μεγάλο
θολωτὸ βράχο. Σιγὰ - σιγὰ τὰ
βλέφαρά του κλείνουν. Τὸν παίρ-
νει ὁ ὕπνος...

Περνάει ἀρχετὴ ὥρα...

Ξαφνικὰ παρὰ ξενὴ βοή ἀντη-
χεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἐνας
χαλὺβδινὸς γίγαντας, ἴδιος σχε-
δὸν μὲ τὸν Ρομπότ τοῦ σοφοῦ,
τριγυρίζει πάνω ἀπ' τὸ νησί...

Ὁ Κράμπ ξυπνάει τρομαγμέ-
νος. Τὸν ἀναγνωρίζει. Κάνει νὰ
πεταχτεῖ δροῦς.

Ἀλίμονο ! Δὲν προφταίνει. Τὸ τρομαχτικὸ Τέρας τ' οὐρανοῦ κάνει ἀφάνταστα γρήγορη βουτιά. Φτάνει μ' ἀστραπιαία ταχύτητα κάτω. Τὰ σιδερένια πόδια του πατοῦν στὸ λουλουδιασμένο γρασιδί τοῦ νησιοῦ. Τὸ Ρομπὸτ στέκει ἀκίνητο μπροστὰ στὸ σποφὸ Καμπούρη.

Ἀπ' τὸ megafono τοῦ κεφαλίου του, βγαίνει τώρα βροντερή φωνή :

— Ἐπὶ τέλους Κράμπ ! Ὁ Διάβολος μὲ βόηθησε ν' ἀνακαλύψω τυχαία τὸ κρυφὸ λημέρι σου !

Ὁ γέρος Ἐπιστήμονας ψιθυρίζει χαμένα :

— Ἐὐὸ Κράουζ ; Ἐὐὸ κακούργε ἐδῶ ;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ρομπὸτ τ' ἀποκρίνεται :

— Ναί, Κράμπ. Ἐγὼ εἶμαι ! Ἡρῆθ νὰ λογαριαστοῦμε μιὰ γιὰ πάντα ! Ὁ μόνος ἀντίπαλος ποῦχω στὸν Κόσμο εἶς' ἐσύ ! Πρέπει νὰ βγεις ἀπ' τὴ μέση. Πρέπει νὰ πεθάνεις !

Ταυτόχρονα τὸ στρογγυλὸ παραθυράκι ποὺ βρίσκεται στὸ στήθος τοῦ Ρομπὸτ ἀνοίγει. Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Ὁ δόκτωρ Κράμπ δέχεται τὶς σφαῖρες στὸ στήθος. Σωριάζεται κάτω. Σπαρατάρει γιὰ λίγες στιγμές. Μένει ἀκίνητος.

Ὁ Ἄγνωστος μέσ' ἀπ' τὸ Ρομπὸτ καγχάζει :

— Χό, χό, χό ! Ἐπὶ τέλους ! Τώρα ἐγὼ μονάχα εἶμαι ὁ Ἀτομικὸς Ἄνθρωπος ! Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου ! Ὁ Κουρσάρης τῶν Οὐρανῶν ! Ὁ Κατακτητὴς τοῦ Ἀπείρου ! Ὁ Ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ !

Ὁ ἔλικας τῆς ράχης τοῦ χαλύβδινου γίγαντα ἀρχίζει νὰ γυρίζει. Τὸ Ρομπὸτ ἐτοιμάζεται νὰ ξαναπετάξει. Νὰ φύγει.

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἄλλη τρομαχτικὴ βοή ἀντηχεῖ στὸν οὐρανό. Εἶναι τὸ Ρομπὸτ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας. Ἀπὸ μακρυνὰ εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὸ δεύτερο ἀεροσκάφος. Τρέχουν ἀνήσυχτοι νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμές φτάνουν κάτω. Οἱ δύο ἀτσαλένιοι γίγαντες βρίσκονται τώρα ἀντιμέτωποι. Ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον.

Ἀπ' τὰ στρογγυλά παραθυράκια, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα βλέπουν νεκρὸ μὲ ματωμένα στήθια τὸν Κράμπ.

Ὁ Ποκοπικό μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ Ρομπὸτ τραβᾷ τὴ χατζάρα του. Φωνάζει στὸ γιό τοῦ Γκαούρ :

— Ἀπάνω του καὶ μὴ φοβάσαι ! Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ !

Τὸ Ρομπὸτ τοῦ Ἄγνωστου ἔχει τριγωνικὸ κεφάλι. Ἡ ἐπάνω γωνιά του καταλήγει σὲ μεγάλο ἀτσαλένιο καὶ σουβλερὸ ἔμβολο. Μ' αὐτὸ ἐπιτίθεται τώρα στὴν ἀντίπαλὴ συσκευή.

Οἱ δύο τεράστιοι Γίγαντες συμπλέκονται. Τρομαχτικὴ πάλῃ ἀρχίζει. Τὰ φοβερά χαλύβδινα κορμιά τους χτυποῦν μὲ λύσσα τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο. Τρομερὸς σαματὰς γίνεται !

Ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ τὰ χρειάζεται. Φωνάζει στὸ Γιό τοῦ Γκαούρ :

— Ἐ, Κεραυνέ ! Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βάλουμε στὰ πόδια... Νὰ

‘Ο Γιός του Γκαούρ κι’ ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν δείχνουν μεγάλη συμπάθεια ὁ ἓνας στὸν ἄλλο...

δοῦμε ἂν θὰ μᾶς φτάσει ὁ Τριγωνοκέφαλος !

‘Ο Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα χειρίζονται μὲ καταπληκτικὴ δεξιότητα τὸ Ρομπότ τους. Ἡ ἐπίθεση πού κάνουν εἶναι τρομερή. ‘Ο ἄλλος χαλύβδινος γίγαντας βρίσκεται γρήγορα σὲ δύσκολη θέση.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ δυὸ μηχανικὰ Τέρατα σωριάζονται κάτω. Συνεχίζουν τὴν τιτάνεια πάλη τους.

‘Ο Ποκοπίξο βρίσκει σὲ μιὰ στιγμή τὴν εὐκαιρία. Ἀνοίγει τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Ρομπότ. Πετιέται ἔξω. Τὸ βάζει στὰ πόδια...

Στὸ μεταξύ οἱ δυὸ γίγαντες καταφέρνουν νὰ σηκωθοῦν. Ἐξακολουθοῦν γιὰ λίγο ἀκόμα νὰ παλεύουν. Νὰ χτυπιῶνται !..

Τέλος ἀπ’ τὸ μεγάλφωνο τοῦ Ρομπότ μὲ τὸ τρίγωνο κεφάλι, βγαίνει τρομαχτικὴ φωνή :

— “Ἐχω λοιπὸν κι’ ἄλλον ἀντίπαλο ;! Αὐτὸ δὲν μπορούσα νὰ τὸ φανταστῶ !.. Πολὺ καλὰ !.. Θὰ λογαριαστοῦμε ἄλλοτε !..

Ἀμέσως μπαίνει σὲ κίνηση ὁ ἔλικας τῆς ράχης του. Ἀπ’ τὶς ἄκρες τῶν ποδαριῶν του ξεσποῦν ἀτομικὲς ἐκρήξεις...

‘Ο ἀτσαλένιος γίγαντας ἐκσφενδονίζεται ψηλὰ στὸν οὐρανό. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει χαθεῖ στ...

γαλάζιο βάθος τοῦ ἀπείρου...

‘Ο Κεραυνὸς κι’ ἡ θύελλα κά-
νευν νὰ πετάξουν κι’ αὐτοί. Νὰ
τὸν κυνηγήσουν. Ὅμως γρήγορα
ἀλλάζουν γνώμη. Ανοίγουν τὸ
Ρομπότ. Βγαίνουν ἔξω. Τρέχουν
κοντὰ στὸ χτυπημένο Ἐπιστήμονα

‘Ο Γιδὸς τοῦ Γκαούρ ἀφουγ-
γράφεται τὴν καρδιά του. Χτυ-
πάει ἀκόμα ἀδύναμα.

‘Η Κόρη τοῦ Ταρζάν βρέχει
τὸ πρόσωπό του μὲ νερό. Κάνει
ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνεφέρει.

Τέλος ὁ δόκτωρ Κράμπ ἀνοί-
γει ἀργὰ τὰ μάτια. Κυττάζει μ’
ἀπέραντη ἀγάπη τοὺς δυὸ Νέ-
ους. Ψιθυρίζει ἀδύναμα. Ξεψυ-
χισμένα :

Καθίστε πλάι μου... Θέλω νὰ
σὰς μιλήσω !..

‘Ο Κεραυνὸς κι’ ἡ θύελλα κά-
νουν ὅπως τοὺς λέει. ‘Ο ἔτοιμο-
θάνατος Σοφὸς ἐτοιμάζεται ν’
ἀρχίσει...

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνει κοντὰ
κι’ ὁ Ποκοπικό. Κρατάει στὸ
χέρι τὴ χατζάρα του Κάνει πὼς
ψάχνει γιὰ τὸν Ρομπότ. Μουρ-
μουρίζει ἄγρια :

— Ποῦντος ὁ ἄτιμος τώρα
ποὺ θύμωσα ; Ποῦντος νὰ τὸν
σπᾶξω σὰν κοκορόπουλο !..

‘Η θύελλα τὸν μαλλώνει :

— ‘Ησυχία!.. Πᾶψε πιά !

‘Ο δόκτωρ Κράμπ μὲ τὴν ξε-
ψυχισμένη του φωνή, ἀρχίζει :

‘Ακούστε με, παιδιὰ μου... ‘Ε-
γὼ σὲ λίγο θὰ πεθάνω !.. Γέρος
εἶμαι, δὲν πειράζει... Ὅμως ἐ-
σεῖς εἴσαστε νέοι. Θὰ ζήσετε...
Θέλω λοιπὸν νὰ σὰς ζητήσω μιά
χάρη ; Τὰ τρομαχτικὰ μέσα τῆς
Ἐπιστήμης ποὺ κρατᾶτε τώρα
στὰ χέρια σας, νὰ τὰ χρησιμο-
ποιήσετε μονάχα γιὰ τὸ καλὸ

τοῦ Κόσμου... Θέλω νὰ γίνετε
φοβεροὶ διώχτες καὶ τιμωροὶ τῶν
κακῶν ἀνθρώπων. Θέλω νὰ γί-
νετε οἱ προστάτες τῶν πτωχῶν
καὶ τῶν ἀδυνάτων...

‘Ο Ποκοπικό πετάγεται :

— Περικαλῶ Μπάρμπα!.. Προ-
στάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων,
τυγχάνω τοῦ λόγου μου, μετὰ
συγχωρήσεως !

‘Ο Κράμπ συνεχίζει :

— ‘Εγὼ ἔχω ἁμαρτήσει στὴ
ζωή μου... Ἐκανα πολλὰ κακὰ
καὶ κατατροφῆς στήν ἀνθρω-
πότητα.. Μὲ τὰ σύνεργα τῆς ἐ-
πιστήμης μου ἔχω στείλει στὸ
θάνατο χιλιάδες ἀνθρώπους...

‘Ο νάνος μουμουρίζει πάλι :

— Αὐτοὶ δὲν εἶναι τίποτα.
Μπάρμπα... ‘Εγὼ νὰ δεῖς πό-
σους ἔχω... σφάζει !

‘Ο Κεραυνὸς κυττάζει ἄγρια
τὸν Ποκοπικό. ‘Ο σοφὸς Ἐπι-
στήμονας ἐξακολουθεῖ :

— Ἴσως καὶ νὰ μὴ φταίω γιὰ
ὅτι ἔκανα... Ἐχὼ ἓναν τρομερὸν
ἐχθρό : Τὸν Κράουζ. Αὐτὸς κα-
τάφερε νὰ σαλέψει τὸ λογικὸ
μου. Μ’ ἔκανε νὰ πιστέψω γιὰ λίγο,
αὐτὰ ποὺ πιστεύει κι’ ἐκεῖνος :
Πὼς μποροῦσα τάχα νὰ γίνω
Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου! Κατα-
κτητῆς τοῦ Σύνπαντος! Ἀντί-
παλος τοῦ Θεοῦ!..

‘Ο ἔτοιμοθάνατος σταματᾶ γιὰ
λίγες στιγμές... Ἡ φωνὴ του γί-
νεται τώρα πὺ ἀδύναμη :

— ‘Ο Κράουζ εἶναι κι’ αὐτὸς
μεγάλος Ἐπιστήμονας! Μεγάλος
σοφός... Εἴχατε φίλοι ἀπὸ μι-
κρὰ παιδιὰ. Μαζὶ μεγαλώσαμε.
Μαζὶ σπουδάσαμε. Μαζὶ κάναμε
τὶς τόσες ἐφευρέσεις... Ὅμως
ἐκεῖνος εἶχε κακιὰ ψυχὴ στὸ
βάθος. Θέλησε νὰ χρησιμοποιοῦ-

σουμε τὴ δύναμή μας γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὸν Κόσμο! Γιὰ νὰ γκρεμίσουμε κι' αὐτὸ τὸ Θεὸ ἀπ' τὸ θρόνον του!.. Ἔτσι χωρίσαμε. Ἀπὸ φίλοι καὶ συνεργάτες γίναμε ἐχθροὶ κι' ἀντίπαλοι!... Ὅμως ὁ Κράουζ εἶναι σατανικὸς ἄνθρωπος! Καταχθόνιος! Μὲ κάποια ἄγνωστη σὲ μένα ἐφεύρεσή του, κατάφερε νὰ μοῦ σαλέψει τὸ λογικόν. Νὰ μὲ κάνει νὰ νοιώθω κι' ἐγὼ εὐχαρίστηση στὰ ἐγκλήματά! Στὶς καταστροφές!.. Τέλος, πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀνεκάλυψε τυχαία τὸ κρυφὸ μου καταφύγιο... Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Δὲν πρόλαβα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω... Μὲ πυροβόλησε... Μὲ σκότωσε!..

Αὐτὰ λέει ὁ Κράμπ. Ταυτόχρονα τὸ κεφάλι του γέρνει βαρύν. Εἶναι νεκρὸς!

— «ΦΩΤΙΑ! ΦΩΤΙΑ!..»

Μεζάνυχτα... Ἀφόρητη ζέστη στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ὁ Κραγιαμποῦ κι' ἡ Χουχού, ξαπλωμένοι ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τους. Ἀδύνατο νὰ κλείσουν μάτι... Τὰ κορμιά τους μούσκεμμα στὸν ἰδρώτα. Τὰ λαρύνγια τους στεγνά. Διψοῦν ἀφάνταστα. Ὅμως τὰ στομάχια τους δὲν χωροῦν ἄλλο νερό. Ἐχουν φουσκώσει πιά!..

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας σιγοκλέει ἀτέλειωτα... Ὁ Ταρζάν ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσει:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Τζέϊν... Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Κράμπ δὲν ἄρπαξε τὴν Κόρη μας γιὰ νὰ τὴ σκοτώσει... Ἄν ἤθελε, μπορούσε ἔδω πούρθε, νὰ σκοτώσει κι' ἐσένα καὶ τὸ μωρό μας!.. Ἀρα

τὴν πῆρε γιὰ νὰ τὴν μεγαλώσει. Γιὰ νὰ τὴν κάνει ἴσως Κόρη του... Ἔτσι κάποτε θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν βροῦμε... Νὰ τὴν ξανασφίξουμε στὴν ἀγκαλιά μας!.. Τὶ νὰ ποῦν ὁ Γιασοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ; Τὸ δικό τους παιδί ἔχει πεθάνει. Τὸ θάψαν μὲ τὰ χέρια τους στὴ γῆ. Αὐτοὶ ξέρουν πὼς ποτὲ πιά δὲν θὰ τὸ ξαναδοῦν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματάει ἀπότομα. Στ' αὐτιά του φτάνει ἀνθρώπινο ποδοβολητό. Πετιέται ὀρθός. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ μονάκριβος γιός του. Ὁ Κραγιαμποῦ.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν μπροστὰ τοὺς ὁ Γιασοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ. Φαίνονται ἀνήσυχτοι. Λαχανιασμένοι.

Ὁ μελαφρὸς Ἕλληνας ἐξηγεῖ σὸ φίλο του:

— Ὁ Γιαχάμπα κάποια καινούρια σφουρά μᾶς ἐτοιμάζει... Ὅμως δὲν ξέρω τί... Πολλοὶ φίλοι ἰθαγενεῖς σκαρφάλωσαν πρὶν ἀπὸ λίγο κρυφὰ σὸ βουνό μας. Μᾶς εἰδοποίησαν γιὰ τὸν κίνδυνον. Μᾶς συμβούλεψαν τὰ φυλαχτοῦμε... Τώρα ποῦ ἐρχόμαστε γιὰ τὴ σπηλιά σου, συναντηθήκαμε μὲ πολλοὺς ἀπ' τοὺς ἀρμπάδες τοῦ Γιαχάμπα. Ἐχουν κυκλώσει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ... Κάνουν πὼς κόβουν ξύλα... Ὅμως θὰ μπορούσα νὰ πάρω ὄρκο: Ἄλλος εἶναι ὁ σκοπὸς τους. Ποιὸς ὅμως; Τὶ κακὸ λογαριάζουν νὰ μᾶς κάνουν; Κενένας ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς δὲν μπόρεσε νὰ μὲ φωτίσει... Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Γιαχάμπα ἐργάζεται πολὺ μυστικά. Καταχθόνια!

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τὰ λόγια

του Γκαούρ. Δὲν φαίνεται ν' ἀ-
νησυχεῖ. Χαμογελάει :

— Ἄς κάνει ὅτι θέλει... Τώρα
ποῦμαστε μαζί, δὲν φοβᾶμαι
τίποτα!...

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει καθίσει
πλάι στὴν πονεμένη Γξέιν, Πα-
σχίζει κι' αὐτὴ νὰ τὴν παρηγο-
ρήσει :

— Ὁ Γκαούρ κι' ἐγώ, καλὴ
μου φίλη, ξέρουμε τὸ νησί τοῦ
Κράμπ... Ἀμα τὸ δοῦμε θὰ τὸ
γνωρίσουμε... Σκέφτηκα νὰ κα-
τέβουμε ὅλοι στὸ μεγάλο Λιμένα.
Μὲ τὰ διαμάντια ποὺ ἔχου-
με θὰ μπορέσουμε ν' ἀγοράσου-
με ἓνα μεγάλο καΐκι... Μ' αὐτὸ
θὰ γυρίσουμε ὅλα τὰ πέλαγα,
τις θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεα-
νοὺς... Κάπου θὰ βροῦμε τὸ
μαγευτικὸ νησί τοῦ Ἐπιστήμο-
να. Θὰ πάρουμε πίσω τὸ κλεμ-
μένο σου παιδί...

Τὰ μάτια τῆς πανώριας Ἐλ-
ληνίδας, βουρκώνουν. Ἀναστε-
νάζει :

— Μακάρι κάποιος ἄνθρωπος
νᾶξε καὶ τὸ γιό μου. Ἀλλήμονο !
τὸ δικό μου σπλάγχο τῷχει ὀρ-
πάξει ὁ μαῦρος Χάρος. Ποτὲ
δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ξαναδῶ!..

Ἡ Χουχοῦ συγκαίνεται. Σε-
πάζει κι' αὐτὴ σὲ λυγμούς.
Μοιρομουρίζει :

— Κλαίτε κι' ἐσεῖς ποὺ χά-
σατε δυὸ νιάνιαρα ! Τί νὰ πῶ
ἐγὼ ποῦχασα τέτοιον Ἀντρακλα
δυσθεόρατο, ποὺ κακοχρόνο νᾶ-
χει. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία δὲν
προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λό-
για τῆς. Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀν-
τηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Κραγιαμπρού.
Ξεφωνίζει τρομαγμένος :

— Φωτιά ! Φωτιά !

Ὅλοι μὲ μᾶς πετιῶνται ὀρθοί.
Κυττάζουν ἀνήσυχοι γύρω.

Ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει δι-
κηο. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρῆ
φαίνεται μιὰ μεγάλη λάμψη. Τὰ
θεόρατα δέντρα τῆς Ζούγκλας
καίγονται...

Καὶ νά : Ταυτόχρονα σχεδόν,
ἄλλη μιὰ λάμψη χτυπάει στὰ μά-
τια τους. Αὐτὴ τὴ φορά πρὸς
τὸ Νοτιά. Σὲ λίγο κι' ἄλλες δυὸ
φωτιές βάφουν κόκκινο τὸ σκο-
τάδι τῆς νύχτας. Ἡ μία ἀπὸ
τὴν Ἀνατολὴ. Ἡ ἄλλη ἀπ' τὴ
Δύση

Πολὺ γρήγορα οἱ τέσσερες φω-
τιές θεριεύουν. Σμίγουν ἡ μιὰ
μὲ τὴν ἄλλη. Ἡ σπηλιὰ τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας βρίσκε-
ται κυκλωμένη ἀπὸ τεράστιες
φλόγες.

Ἀλλήμονο ! Ἡ φωτιά ὅλο καὶ
πλησιάζει. Σὲ λίγο θὰ φτάσει
κοντά. Οἱ ἔξη σύντροφοι θὰ
βρεθοῦν σ' ἀφάνταστα δύσκολη
θέση.

Ὁ Ταρζάν φωνάζει :

— Ἀκολουθεῖτε με ὅλοι !
Κάποιο πέρασμα θὰ βροῦμε. Ἀ-
πὸ κάπου θὰ ξεφυῖουμε. Ὁ ἁ-
παίσιος Γιαχάμπα θέλει νὰ μᾶς
κάψει ζωντανούς !

Ἔτσι καὶ γίνεται... Τρέχουν
σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦν.

Τελευταία τοὺς ἀκολουθεῖ ἡ
Χουχοῦ. Οἱ μικρὲς παχουλὲς πα-
τουῖσες χτυπᾶνε στ' αὐτιά τῆς.
Ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση :

— Πῶ, πῶ, κακὸ ποὺ τόπαθα
ἡ καφερὴ ! Βοήθεια, καλέ, βοή.
θειααα ! Θὰ τσουρουφλιστεῖ τὸ
τσουλουφάκι μου !

Ἡ φωτιά ὅλο καὶ προχωρεῖ.
Ὅλο καὶ τοὺς ζυγώνει...

Τ' ἀμέτρητα κλαδιὰ ποὺ καί-

‘Ο Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα μελετοῦν ἀκούραστα στὸ ‘Επιστημονικὸ ‘Εργαστήριο τοῦ δόκτορα Κράμπ.

γονται, τρίζουν δυνατά, ἀπαίσια ! Μεγάλος σαματὰς καὶ κακὸ γίνεται !

‘Ακόμα κι’ ἡ λάμψη ἀπ’ τὶς φλόγες τοὺς τυφλώνει. ‘Η κάψα τσουφλίζει τὸ δέριμα τους. ‘Ο πυρωμένος ἀέρας τοὺς κόβει τὴν ἀνάσα !

Οἱ φίλοι μας περῶνε στιγμὲς τραγικὲς. Καμμιὰ διέξοδο δὲν βλέπουν γύρω. ‘Απὸ πονθενὰ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν ἀπελπιστεῖ. Οὔτε θάμμα δὲν θὰ μπόρουσε νὰ τοὺς σώσει !

Καὶ νά : Σαφνικὰ καὶ ἀπίστευτο γίνεται. Κάτι τρομαχτικὸ !

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

‘Ο Κεραυνὸς κι’ ἡ Θύελλα, μαζὶ μὲ τὸ νάνο, θάβουν δακρυσμένοι τὸ νεκρὸ Κράμπ. ‘Ο Ποκοπικό ἔχει ἐτοιμάσει κι’ ἕναν ἐπικήδειο λόγο. Γιὰ νὰ προστατέψει τὸ σβέρκο του ἀπὸ κάθε ἐνδεχόμενο, τὸν λέει στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν. ‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαουρ κι’ ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀκοῦνε χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τίποτα !

— ‘Αξιότιμε Νεκρέ ! Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἀρρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγίαν. Καὶ δεύτερον ἂν ἀρρωτᾷτε καὶ δι’ ἡμᾶς,

θα πει ότι μπρουκολακιάσατε !
Καθότι οι πεθαμένοι ούτε δημι-
λουν, ούτε άρωτούν !..

Περνάνε κάμποσες μέρες από
τότε...

‘Ο Κεραυνός κι’ ή Θύελλα έ-
χουν λάβει όλα τὰ μέτρα τους
γιά ένδεχόμενη επίθεση του κα-
κούργου Κράους. Είναι βέβαιοι
πώς με τις τελευταίες καταπλη-
κτικές έφευρέσεις τους, θα μπο-
ρέσουν νά τόν έξουδετερώσουν...

‘Ο Ποκοπίκο δείχνει πάντα
μεγολο ένδιαφέρον γιά τὸ ‘Εργα-
στήριο: Γιά τις αλόκοτες ήλεκ-
τρικές συσκευές... Παρακολου-
θεϊ με προσοχή τούς δυὸ Νέους
πού τὶς βάζουν σέ λειτουργία.
Πού πειραματίζονται πάνω σ’
αὐτές...

‘Ομως πὺδ μεγάλο ένδιαφέρον
δείχνει γιά τὸ μηχανήμα Τηλεο-
ράσεως. ‘Εχει κυριολεκτικά ξε-
τρελλαθεϊ μ’ αὐτό.

‘Ο Κεραυνός τοῦχει έπιτρέψει
νά τὸ μεταχειρίζεται. ‘Ο νάνος
δέν ξεκολλάει από πάνω.

Γυρίζει με τέχνη τὰ κουμπιά.
Στὸ φωτεινὸ «καντράν» παρου-
σιάζεται ὁ κόσμος ὁλόκληρος !
Βλέπει ὅ,τι θέλει. ‘Ο,τι τοῦ
ἀρέσει.

Κάθε τόσο μουρμουρίζει έν-
θουσιασμένος :

— Τσάμπα Σινεμά, ἀδερφέ μου!
Γλέπεις άνεν νὰ πλευρώνεις !..

Καὶ τὸ πὺδ πολὺ βέβαια, πα-
ρακολουθεϊ με τὸ σατανικὸ μη-
χάνημα τῇ Ζούγκλα.

Κάποτε ή Θύελλα τὸν ρωτάει:

— Γιατί ὅλο τῇ Ζούγκλα κυτ-
τάξεις; Τί ψάχνεις νὰ βρεῖς έ-
κει;

Τῆς ἀποκρίνεται βαριά :

— Τίποτα. Περικολουθῶ μό-
νάχα τῇ Χουχού. Φοβάμαι μὴ
μοῦ ξελογιάσει τὸν... Καθαρό-
αιμο !..

Οἱ δυὸ σοφοὶ καὶ παντοδύνα-
μοὶ Νέοι δέν ἔχουν ἰδέα γιά τῇ
Ζούγκλα. Οὔτε καὶ ξέρουν ποιοὶ
εἶναι οἱ γονεῖς τους.

Ρωτᾶνε συχνὰ τὸν Ποκοπίκο.
‘Ομως ἐκεῖνος φοβάται νὰ μι-
λήσει... Μασσάει τὰ λόγια του...
‘Ο μακαρίτης Κράμπ τοῦχει πει
νά κρατήσῃ μυστικιά τὴν κατα-
γωγή τους. Τὸν ἔχει φοβερίσει
μάλιστα πὼς ἂν παρακούσῃ,
ἀπ’ τὸν τάφο θὰ σηκωθεῖ νὰ
τὸν πνίξει...

‘Ετσι, κάθε φορὰ πὺδ ὁ Κε-
ραυνός κι’ ή Θύελλα τὸν ρωτᾶ-
νε, ἀποκρίνεται :

— Δυστυχῶς... ‘Εσεῖς οἱ δυὸ,
δέν ἔχετε οὔτε Μάννα, οὔτε
Πατέρα...

— Καλὰ καὶ πὼς βγήκαμε
στὸν Κόσμο ;

— Μὲ... ‘Εκκολαπτική μηχανή !..

Οἱ δυὸ Νέοι δέν ζοῦν χωρι-
στά τώρα. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ
Κράμπ ἔχουν ἐγκατοσταθεῖ μα-
ζί, σὰν ἀδελφὰς, στὴν πέτρινη
σπηλιά τοῦ τεράστιου κουφωμέ-
νου βράχου...

‘Ο νάνος τοὺς παρεξηγεῖ. Κά-
ποτε λέει στὸν Κεραυνό :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου. Οὐδόλως μοιάζεις τοῦ
πατέρα σου ! Αὐτὸς ἄφηνε τῇ
Μήτηρ σου νὰ κοιμᾶται μοναχιά
έντὸς τῆς σπηλιάς, κι’ ἐκεῖνος
ἐξεροστόλιαζε ἔξω, ἐπὶ τῶν
βράχων !..

‘Οσο γιά τὸν Ποκοπίκο, αὐ-
τὸς τὶς νύχτες κοιμᾶται σὲ μιὰ

γωνιά τοῦ ἀπέραντου Ἑργαστηρίου...

Αὐτὴ τῇ νύχτῃ ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλίας» ἔχει μεγάλη ἀϋπνία. Μάτι δὲν μπορεῖ νὰ κλείσει... Σὰν κάποιος κακὸ προαῖσθημα νὰ τὸν βασανίζει...

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώνεται. Γυρίζει κάποιο διακόπτη. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θολωτοῦ βράχου, φωτίζεται. Μιά καὶ δυὸ τραβᾷ γιὰ τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως. Μουρμουρίζει:

—Θὰ βάλω μπρὸς τὸ Σινεμά. Μονάχα ἔτσι θά... σφάξω τὴν ὥρα μου!..

Ἀμέσως βάζει σὲ λειτουργίαν τὸ μηχανήμα. Γυρίζει μὲ τέχνη τὰ κουμπιά. Ἀπ' τὸ φωτεινὸ κανερὰν τοῦ περνᾷνε βουνά, πεδιάδες, θάλασσες... Τέλος παρουσιάζεται ἡ Ζούγκλα...

Ὁ Ποκοπίκο ψάχνει γιὰ τὸν Καθαρόαιμο. Τὸν βρίσκει νὰ ροχαλίζει ξαπλωμένος στὴν κουφάλα τοῦ θεόρατου γέριου δέντρου. Ἡ Χουχού δὲν εἶν' ἐκεῖ...

Ὁ νάνος γυρίζει πάλι τὰ κουμπιά. Στὸ φωτισμένο πλῆσιον τῆς μαγικῆς συσκευῆς παρουσιάζεται τώρα ἡ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ἀλίμονο!.. Ὀλόκληρη ἡ περιοχὴ καίγεται!.. Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ Χουχού, βρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπ' τὶς φλόγες! Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ καοῦν ζωντανοί!..

Ὁ Ποκοπίκο παρατάει τὸ μηχανήμα. Τρέχει ἀλαφιασμένος στὴ σπηλιὰ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας. Τοὺς ξυπνάει. Τοὺς λέει τὰ καθεκαστα.

Οἱ δυὸ Νέοι δὲν ξέρουν ποιὸς εἶναι ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν κι' οἱ ἄλλοι. Ὅμως ἀφοῦ κινδυνεύουν, πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσουν...

Ἀπ' τὸ Ἐπιστημονικὸ ἔργαστήριον παίρνουν μαζί τοὺς πολλὰ ἀλόκοτα σύνεργα... Μπαίνουν κι' οἱ τρεῖς στὸ Ρομπότ. Πετᾶνε στὸν οὐρανὸ.. Μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς σγίζουν τὸν ἀέρα!.. Χάνονται στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

Οἱ φλόγες ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ζυγώνουν τοὺς φίλους μας τῆς Ζούγκλας... Ἡ θέση τοὺς ἔχει γίνει τώρα κάτι πάρα πάνω ἀπὸ τραγικὴ.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοῦρ νοιώθουν πὼς ἂν μείνουν ἐκεῖ, εἶναι καταδικασμένοι σὲ βέβαιο καὶ φριχτὸ θάνατο...

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας φωνάζει:

—Πρέπει νὰ κυθοῦμε μέσα στὶς φλόγες. Νὰ περάσουμε στὴν ἀντικρυνὴ καμμένη περιοχὴ!.. Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς χαμένοι εἴμαστε!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκει σωστά τὰ λόγια του. Φωνάζει κι' αὐτός:

—Ἐμπρὸς!.. Ὅλοι μέσα στὴ φωτιά!.. Ἄν σωθοῦμε, σωθήκαμε!..

Ἔτσι καὶ γίνεται...

—Μὲ σφιγμένη καρδιὰ πέφτουν ὅλοι στὶς φλόγες!.. Κάθουν νὰ προχωρήσουν... Τίποτα. Χαμένος κόπος. Ἡ φωτιά τοὺς καίει ἀπάνταστα... Οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς πόνους. Ξαναγυρίζουν

πίσω. Στὸ στενὸ μέρος ἀπ' ὅπου
ξεκίνησαν...

Ὅμως ὄχι ὅλοι. Μονάχα ὁ
Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγια-
μπού κι' ἡ Χουχού.

Ἡ Τζέϊν κι' ἡ Ταταμπού δὲν
φαίνονται πουνενά...

Οἱ δυὸ γίγαντες κάνουν σὰν
τρελλοί. Σὰν λυσσασμένα λιον-
τάρια κλεισμένα σὲ κλουβί. Φω-
νάζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν
τὶς συντροφιστές τους :

— Τζέϊν !..

— Ταταμπού !..

Τίποτα ! Καμιὰ ἀπόκριση δὲν
παίρνουν. Ἐχουν ἄραγε περάσει
τὶς φλόγες ; Ἐχουν σωθεῖ ; Γιὰ
βρῆκαν φριχτὸ θάνατο μέσα σ'
αὐτές ;

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὸ μέ-
ρος τῆς φωτιᾶς, ἀντηχοῦν τρεῖς
πυροβολισμοί !..

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ ἐτοι-
μάζονται νὰ ξαναπέσουν στὶς
φλόγες...

Ὅμως νά: Δὲν προφταίνουν...

Ξαφνικά, ψηλὰ στὸν οὐρανό,
ἀντηχεῖ γνώριμη τρομαχτικὴ
βοή.

Ὅλοι μαζί, μ' ἓνα στόμα, ψι-
θυρίζουν :

— Τὸ Ρομπότ τοῦ τρελλοῦ ἐ-
πιστήμονα !.. Ἐρχεται ὁ Κρά-
μπ !..

Ὁ ἱπτάμενος γίγαντας φέρνει
δυὸ—τρεῖς βόλτες πάνω ἀπ' τὴν
περιοχὴ τῆς φωτιᾶς. Τέλος κά-
νει κάθετὴ ἐφόρμηση. Μὲ ἀσύλ-
ληπτη ταχύτητα φτάνει κάτω...
Λίγα μέτρα πιὸ ψηλὰ ἀπ' τὶς
μανιασμένες φλόγες !..

Ἀπ' τὸ τεράστιο αἰσθαλένιο
σῶμα του, ξεχύνεται τώρα σὰν
σύννεφο, μιὰ ἄσπρη σκόνη... Ἡ
φωτιά σβύνει ἀμέσως !..

Ὁ φτερωτὸς γίγαντας φέρνει
βόλτα ὀλόκληρὴ τὴν περιοχὴ...
Σκορπάει παντοῦ τὴν παράξενη
σκόνη...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ πυρκαϊὰ
ἔχει σβύσει.

Τὸ Ρομπότ ξεμακραίνει τώρα.
Μὲ τοὺς ἐκτυφλωτικούς προβο-
λεῖς τῶν ματιῶν του, ψάχνει τὴ
γύρω καμμένην περιοχὴ...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει κολλήσει τὰ
μοῦτρα του σ' ἓνα ἀπ' τὰ στρογ-
γυλὰ κρύσταλλα τῆς κοιλιᾶς τοῦ
Ρομπότ... Κυττάζει κάτω. Βλέ-
πει τὸ Γιαχάμπα καὶ τοὺς ἀρα-
πάδες του νὰ φεύγουν. Φωνάζει
στὸν Κεραυνό :

— Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἔβαλε
τὴ φωτιά !.. Αὐτὸς ὁ καρπουζο-
κέφαλος τὰ φταίει ὅλα !.. Κάθε
στάση νὰ κατέβω, σὲ περικαλῶ.
Γουστάρω νὰ τὸν σφάξω !..

Ὁ Κεραυνὸς χαμογελάει :

— Ἐννοια σου ! Θὰ τοὺς πε-
ριποιηθῶ ἐγὼ καλὰ !..

Ἡ Θύελλα ἔχει ἀφάνταστα κα-
λὴ καρδιά !.. Στὴν ψυχὴ της πο-
τὲ δὲν φωλιάζει τὸ μῖσος κι' ἡ
κακία. Συμβουλεύει τὸ σύντρο-
φό της :

— Ὅχι, καλέ μου φίλε... Ἄς
φύγουμε τώρα... Ἡ φωτιά ἔσβυ-
σε πιά... Τὸ ἔργο μας τέλειω-
σε... Γιατὶ νὰ κάνουμε κακὸ σὲ
ἄσπλους ἰθαγενεῖς ; !

Ὁ νάνος κουνάει τὸ κεφάλι :

— Ἐσὺ Καπέλλα μου ἔπρεπε
νᾶσουνα κόρη τοῦ Γκαούρ. Μ'
αὐτόνε ταιριάζεις στὴν καλωσύ-
νη καὶ στὴ βλακεία !..

Ὁ Κεραυνὸς τρίζει τώρα τὰ
δόντια του. Ἀποκρίνεται στὰ
λόγια τῆς Θύελλας :

— Ὅχι !.. Ἐγὼ δὲν λυπᾶμαι
τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους !.. Ὁ-

που τούς βρίσκω, θά τούς χτυπάω στο κεφάλι. Θά τούς τσακίζω σάν φίδια φαρμακερά!..

— Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζεται :
— Γειά σου λεβέντη ! Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου ! Νά σ' άκουγε ο Πατέρας σου θά σ'... άποκληρώνε !

Ο Κεραυνός δέν προσέχει τά λόγια του. Με κατάλληλους χειρισμούς φέρνει τό Ρομπότ πάνω άπ' τόν άπαίσιο Γιαχάμπα και τούς μαύρους του. Μέσ' άπ' τά μάτια του χαλύβδινου γίγαντα τοποθετεί μιá αλόκοτη ήλεκτρική συσκευή. Γυρίζει τά κουμπιά. Ρυθμίζει τούς δείχτες. Τό μυστηριώδες μηχανήμα μπαίνει σέ λειτουργία. Παράξενες κιτρινωπές άκτίνες ξεχύνονται άπ' αυτό. Πέφτουν πάνω στο μαύρο Γίγαντα και στους άραπάδες του ! Άλίμονο ! Τό άπστέλεσμα είναι τρομαχτικό.

Ο Γιαχάμπα κι' οί μαύροι ίθαγενείς σταματούν. Για λίγες στιγμές περιστρέφονται σάν οβούρες γύρω άπ' τόν έαυτό τους. Τέλος αρχίζουν νά ούρλιαζουν σάν πεινασμένα θηρία ! Ταυτόχρονα χύνονται ο ένας πάνω στον άλλον. Παλεύουν και χτυπιώνται με λύσσα. Σπαράζονται με νύχια και δόντια !

Ο Κεραυνός γυρίζει τόν κόκκινο δείχτη τής συσκευής στον αριθμό τρία. Ύστερα πατάει ένα μαύρο κουμπί. Τό σατανικό μηχανήμα σταματάει.

Ο Γιαχάμπα κι' οί Άραπάδες συνεχίζουν τόν άλληλοσπαράγμό τους.

Ο Ποκοπίκο στριγγλίζει τρελώς από χαρά :

— Άμάν, άδερφέ μου ! Τσα-

κωθείτε και μη μαλλώνετε ! Άμα φαγωθείτε όλοι... καλή χώνεψη !

Άμέσως ρωτάει τό Γιό του Γκαούρ :

— Τί τούς έκανε, βρε θηρίο, και... κολατοίζει ο ένας τόν άλλον ;

Ο Κεραυνός έξηγει :

— Σκόρπισα στά κεφάλια τους τίς « Άκτίνες τής Λύσσας ! » Έβαλα τό δείκτη στο τρία. Τρείς ολόκληρες ώρες θά τρώγονται σάν λυσσασμένα σκυλιά ! Τούς κακούς ανθρώπους δέν πρέπει νά τούς λυπάται κανείς ! Πρέπει νά καθαρίζει ο Κόσμος από δαύτους !

Ο νάνος ένθουσιάζεται :

— Ν' άγιάσει τό στοματάκι σου, λεβέντη μου ! Ωχ, άδερφέ ! Τόσον καιρό βαρέθηκα μέ τόν Γκαούρ. Όλο μέ τό Ευαγγέλιο στο χέρι ! Μās βαράγανε καρπαζά, και λέγαμε « μερσί μπόκού ! » Έσύ είσαι άνθρωπος γιά νά ζήσεις σ' αυτό τόν Κόσμο ! Όμως τώρα κάνε στάση νά κατέλθω ! Άποθύμησα τόν Καθαρόαιμο !

Ο Γιός του Γκαούρ χαμογελάει :

— Όχι, Ποκοπίκο ! Δέν θά σέ λευτερώσω, άν δέν μās πεις ποιόι είναι οί γονείς μας. Είμαι βέβαιος πώς έσύ τό ξέρεις.

Ο νάνος θυμώνει. Μουρμουρίζει βαριά :

— Έν τάξει, φίλε ! Άπαξ και τυγγάνεις στραβύδυλο, θά κατέλθω... έν κινήσει ! Όλέ !

Ταυτόχρονα και μέ άστραπιαία ταχύτητα, άνοίγει τή σιδερένια πόρτα του Ρομπότ.

Η Θέλλα βγάξει τρομαγμένο

Ξεφωνητό. Κάνει νά τόν συγκρατήσει. Δέν προφταίνει.

‘Ο φοβερός καί τρομερός Ποκοτικό ἔχει πηδήσει στό κενό !

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Τό Ρομπότ, ὅπως εἶδαμε, σβύνει μέ τή μαγική του σκόνη τήν τεράστια φοβερή πυρόκαγια τῆς Ζούγκλας.

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού κι’ ἡ Χουζού, σώζονται ἀπό βέβαιο καί φριχτό θάνατο ! ‘Ομως ἡ Τζέϊν κι’ ἡ Ταταμπού ἔχουν ἐξαφανιστεῖ. Ζοῦν ἀραγε ἀκόμα ; Κάηκαν στίς φλόγες ;

‘Ολοι τώρα γυρίζουν στήν καμμένη περιοχή. Ψάχνουν νά τίς βροῦν.

‘Η φωτιά ἔχει σβύσει πιά. Ἀπόλυτο σκοτάδι βασιλεύει στή Ζούγκλα.

Καί νά : Σέ μιὰ στιγμή ἀκοῦνε σέ μεγάλη ἀπόσταση τίς φωνές τῶν δυό πανώριων Γυναικῶν :

— Ταρζάαν !

— Γκαούουουρ !

Χαρούμενοι τρέχουν ὅλοι κατὰ ἐκεῖ.

‘Η Ταταμπού κι’ ἡ Τζέϊν φωνάζουν μέσα ἀπ’ ἓνα λάκκο. Μιά παλιά παγίδα γιά λιοντάρια...

Οἱ δυό γίγαντες τρέχουν ἀμέσως στήν ἀντικρυνή ἀσφατῆ περιοχή. Κόβουν γερὰ χορτόσχοινα. Σαναγυρίζουν. Ρίχνουν δυό ἀπ’ αὐτά μέσα στήν παγίδα.

Οἱ γυναῖκες πιάνονται. Σκαρφαλώνουν μ’ εὐκολία. Βγαίνουν ἐπάνω...

Μέ λίγα λόγια ἐξηγοῦν στούς συντρόφους τους τί εἶχε συμβεῖ.

Καθὼς ἔτρεχαν νά ξεπεράσουν τίς φλόγες, γκρεμίστηκαν τυχαία

σ’ αὐτή τή βαθιά παγίδα. Αὐτό ἦταν ἡ σωτηρία τους. ‘Η κέψα τῆς φωτιάς ἀνεβαίνει πάντα πρὸς τὰ ἐπάνω. ‘Οσο πιο χαμηλά βρίσκεται κανεῖς, τόσο πιο ἀσφαλισμένος εἶναι.

Οἱ δυό Γυναῖκες στοῦ βάθους τοῦ λάκκου. Δέν εἶχαν φόβο νά καοῦν ζωντανές. ‘Οσο κι’ ἂν οἱ φλόγες λυσομανοῦσαν πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους !

‘Η σωτηρία τους ἦταν βέβαιη ἀπ’ τή φωτιά. ‘Ομως ἄλλος κίνδυνος, τὸ ἴδιο τραγικὸς, τοὺς περίμενε ἐκεῖ.

Τρία μεγάλα φαρμακερὰ φίδια, γιά νά σωθοῦν ἀπ’ τίς μαγιασμένες φλόγες, εἶχαν κατέβει πρὶν ἀπ’ αὐτές, στοῦ λάκκο.

‘Η λάμψη τῆς πυρόκαγιας φωτίζει εὐτυχῶς, τὸ βάθος τῆς παλιάς παγίδας...

Τὰ τρία φοβερὰ φίδια χύνονται πάνω στή Τζέϊν καί στήν Ταταμπού. ‘Ο κίνδυνος τῆς φωτιάς τάχει ἄγριεψαι ἀφάνταστα. Μοιάζουν σάν λυσοασμένα.

‘Εν’ ἀπ’ αὐτά, κουλουριάζεται στοῦ μελαψο κορμὶ τῆς πανώριας Ἑλληνίδας.

‘Η Τζέϊν δείχνεται αὐτὴ τὴ φορά ψυχραμένη κι’ ἀτρόμητη. Τραβάει τὸ πιστόλι. Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν... Κάθε σφαῖρα της τσακίζει τὸ κεφάλι κι’ ἐνὸς φιδιοῦ... ‘Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὰ σκοτώνει καί τὰ τρία...

‘Η Ταταμπού ἔχει σωθεῖ. Τὸ ἴδιο κι’ ἡ Τζέϊν.

Τέλος ἀπ’ τὸ βάθος τῆς παγίδας ἀκοῦνε τὴν τρομακτικὴ βοή τοῦ Ρομπότ. Νομίζουν κι’ αὐτές πὼς εἶναι ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας... Νομίζουν πὼς ἔχει ξανα-

τρελλάθει. Πώς ἔρχεται νὰ τοὺς κάνει κακό... Δὲν ξέρουν πὼς ὁ Κράμπ δὲν ζῇ πιά...

Καὶ νά: Μὲ κατάπληξη παρακολουθοῦν τώρα τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα. Βλέπουν νὰ σκορπίζει τὴ μαγικὴ του σκόνη. Νὰ σβύνει τὴν τρομερὴ φωτιά...

“Ολοὶ εἶναι χαρούμενοὶ τώρα γιὰ τὴ σωτηρίά τους.

Ἡ βοή τοῦ τεράστιου Ρομπότ ἀκούγεται ἀκόμα... Οἱ φίλοι μας τὸ βλέπουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ’ αὐτούς. Τριγυρίζει πάνω ἀπ’ τὶς κορφές τῶν θεόρατων δέντρων...

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ Κεραυνὸς ρίχνει τὶς ἀκτίνες τῆς λύσσας πάνω στὰ κεφάλια τοῦ Γιαχάμπα καὶ τῶν ἀραπάδων του.

Ξαφνικά βλέπουν τὸ φωτεινὸ ἀεροσκάφος νὰ χαμηλώνει. Νὰ προσγειώνεται...

Ἡ Τζέιν ξεφωνίζει σὰν τρελλή:

— “Ὁ Κράμπ!.. Ὁ Κακοῦργος!.. Θέλω νὰ μοῦ ξαναδώσει τὸ παιδί μου!..

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τρέχει. Τραβάει κατὰ τὸ μέρος πού χαμήλωσε τὸ Ρομπότ...

Ὁ Ταρζάν κι’ οἱ ἄλλοι τὴν ἀκολουθοῦν... Τρέχουν κι’ ἐκεῖνοι στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς νύχτας!..

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ

Εἶδαμε τὸν Ποκοπίκο ν’ ἀνοίγει τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Ρομπότ. Νὰ πηδαίει στὸ κενό...

“Ὅμως μὴν ἀνησχεῖτε! Ὁ πονηρὸς νάνος ξέρει τί κάνει...

Ὁ ἀτσαλένιος γίγαντας τὴ στιγμή αὐτὴ πετάει πολὺ χαμηλά. Πάνω ἀπὸ πυκνὸ δάσος

μεγάλων δέντρων...

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» εἶναι βέβαιος πὼς δὲν θὰ πάθει κακό... Ξέρει πὼς θὰ πέσει πάνω σὲ κλαδιά. Ἀπὸ κάπου θὰ καταφέρει νὰ πιαστεῖ...

Ἔτσι καὶ γίνεται... Γρατίζουνιέται βέβαια λίγο... Ὅμως ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο κλαδί. Δὲν γκρεμοτοσκίζεται κάτω...

Τέλος κατεβαίνει σὰν πύθγκος. Πηδαίει στὴ γῆ. Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν μαῦρο ποντίκι...

Ἀλίμονο!.. Ἀπ’ τὸ χαλύβδινο γίγαντα δὲν μπορεῖ κανένας νὰ γλυτώσει...

Μὲ τοὺς ἐκτυφλωτικοὺς προβολεῖς τῶν ματιῶν του, ψάχνει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Γρήγορα βρίσκει τὸν Ποκοπίκο. Χαμηλώνει. Κατεβαίνει κάτω...

Εἶναι ἡ στιγμή πού τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ ἡ Τζέιν καὶ οἱ ἄλλοι.

Τώρα ἡ πόρτα τοῦ Ρομπότ ἀνοίγει. Ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ Θύελλα πετάγοντ’ ἔξω...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γιακούρ μὲ δυὸ τρία πηδήματα φτάνει τὸ νάνο. Τὸν ἀρπάζει ἀπ’ τὸ χέρι. Τὸν φέρνει κοντὰ στὴ συντροφισσά του. Στὴν Κόρη τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν. Συμβουλεύει τὸν Κεραυνό:

— “Ἀφῆσέ με, παιδί μου!.. Δὲν λυπάσαι τὰ νεῖατά σου; Πᾶς γυρεύοντας δηλαδὴ νὰ σὲ σφάξω;

Ὁ Νέος τὸν κρατᾷ γερά, τοῦ λέει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα:

— Θὰ σ’ ἀφήσω, ἀν μᾶς πεῖς ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς μας. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ πάρουμε μαζί στὴ

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

«1» 'Ο Τσιχλιμπόχλης είναι ένας νέος τίμιος, ειλικρινής και φιλαλήθης. Όμως άτυχος πολύ. Σέ καριέρα δουλειά δέν μπορεί νά στερρώσει. Από παντού τόν πετάνε μέ τις κλωτσιές. «2» Ρακένδυτος τώρα και πεινασμένος, γυρίζει μ' ένα τσουβάλι στόν ώμο. Μαζεύει απ' τούς δρόμους χαρτιά. Τά πουλάει μέ τήν δικά... Μά κι' έξω έρρίκει τόν μπελλά του. Ένας Πόλιτμαν τού ζητάει άδεια... Ρακοςυλλέκτη. Έπειδή δέν έχει, τόν τραβάει στό Τμήμα. «3» Στό Κρατητή-

ριο γνωρίζεται μ' έναν καλοθρεμμένο διαρρήκτη. — «'Η δική μου δουλειά είναι σπουδαία», τού λέει εκείνος. «Τρυπώνω τις νύχτες στά σπίτια. Παίρνω ότι μ' άρέσει και φεύγω σάν κύριος!» «4» Τήν άλλη μέρα ό Τσιχλιμπόχλης άποφασίζει νά δοκιμάσει κι' αυτό τό επάγγελμα. Όμως τό Κρατητήριο τόν έχει κάνει νομοταγή πολίτη. Μιά και θυό τσάzáει στό 'Υπουργείο Έργαςίας. 'Υποκλίνεται στόν άρμόδιο υπάλληλο: — «Έχω ανάγκη νά έργαστώ, κύριε!.. Σας παρακαλώ

νά μου δώσετε μιá άδεια... Διαρρήκτη!» «5» 'Ο Τσιχλιμπόχλης δέν μπορεί νά εξηγήσει: γιατί όλοι οι υπάλληλοι τού Γραφείου πέσαν πάνω του και τόν χτυπάνε! «6» Σέ λίγο βγαίνει απ' τό 'Υπουργείο σέ κακά χάλια. Μουρμουρίζει: έξω φρενών: — «Πολύ καλά, κύριε!.., θά έργαστώ κι' εγώ... άνευ άδειας!» «7» Τήν ίδια νύχτα σπάζει τό κάτω παράθυρο τού σπιτιού ενός πλουσίου Τραπεζίτη. Πηδάει μέσα. Ταυτόχρονα συλλογιέται: — «Πρέπει νά κάνω σιγά. Άν ξυ-

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΣ

Περίπετεια 1

πνήσουν οι νοικοκυραίοι, χάθηκαν! Θά μου ζητάνε .. άδεια διαρρήκτου.» «8» 'Ανεβαίνει στο δεύτερο πάτωμα. Μπάινει στο γραφείο του οικοδεσπότη. Ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο βρίσκεται εκεί. 'Ο Τραπεζίτης τ'όχει ξεχάσει άνοιχτό. Είναι γεμάτο πακέττα χαρτονομίσματα!.. «9» 'Ο Τσιχλιμπόχλης είναι εύσυνεϊδηςτος άνθρωπος. Κάθεται και μετράει ένα—ένα όλα τ'α πακέττα. Και νά: Σέ κάπαιο άπ' αυτά έχει γίνει λάθος: 'Αντί πενήντα, βρίσκει πενήντα ένα δεκαχι-

λιαρα. «10» 'Α, όλα κι όλα! 'Ο Τσιχλιμπόχλης είναι τίμιος κλέφτης. Δέν θέλει ν' άδικήσει τόν Τραπεζίτη. Τρέχει στην πλαϊνή κρεβατοκάμαρα. Τόν ξυπνάει:—'Πάρτε αυτό τό δεκαχίλιαρο, κύριε! 'Ητανε πάρα πάνω σ' ένα πακέττο... Κι' άλλωτε νά προσέχετε στό μέτρημα!.. Είσαστε τυχερός πού βρέθηκα εγώ! Νάταν άλλος, δέν θά σ'ας τόφερνε! » «11» 'Ο Τραπεζίτης πετιέται άπ' τό κρεβάτι. 'Αρπάζει μι'α καρέκλα. Τή σπάζει στό κεφάλι του έντιμου έπαγγελ-

ματία! 'Υστερα του δίνει μι'α τρομερή κλωτσιά. Τόν πετάει άπ' τό ψηλό παράθυρο. «12» 'Ο Τσιχλιμπόχλης γκρεμοτσακίζεται κάτω στό δρόμο. Παθαίνει μεγάλες ζημιές. 'Ομως ψιθυρίζει ικανοποιημένος:—α'Η τιμότης μου μ' έσωσε άπ' αυτό τόν κακόν άνθρωπο!.. 'Αφού τούζωσα τό δεκαχίλιαρο, και με πέταξε άπ' τό παράθυρο... Φαντάσου νά μη τού τ'όδινα!.. Σίγουρα θά με σκότωνε! »

νησί. Ποτέ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ ξαναγυρίσεις στὴν Ζούγκλα !..

Ὁ νάνος ποὺ ν' ἀνοίξει τὸ στόμα του. Φοβάται πὼς ὁ Κράμπ θὰ βγεῖ ἀπ' τὸν τάφο νὰ τὸν πνίξει...

Ἀποκρίνεται στὸν Κεραυνό :

— Δὲν ξέρω ! Δὲν ξέρω, σοῦ λέω ! Γεννηθήκατε ἀνευ... γονεῖς !

Ὅμως ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ δὲν χορατεῦει. Οὔτε εἶναι τόσο πονόψυχος σὰν τὸν πατέρα του.

Ἀπὸ κάποιο δέντρο ἐκεῖ κοντά, κόβει ἓνα λεπτὸ κλαδί. Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι κρατᾷ τὸ νά-
τα. Μὲ τὸ δεξιὸ ἀρχίζει νὰ τοῦ
τις βρέχει στά πσινά.

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει ἀ-
γοι :

— Βαστάτε με βρέε ! Βαστά-
τε με νὰ μὴ τὸν φάω !

Ἡ Θυέλλα ἔχει καλὴ καρδιά.
Ἀρπάζει τὸ νάνο ἀπ' τὰ χέρια
τοῦ συντρόφου της. Ἀνοίγει τὴ
σιδερένια πόρτα τοῦ Ρομπότ.
Τὸν ἀφήνει μέσα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ γρήγορὸ πο-
δοβολητὸ ἀνθρώπων φτάνει στ'
αὐτιά τους.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ ξανθιά Κό-
ρη, πηδοῦν οβέλτοι στὸ ἔσωτε-
ρικό τοῦ χαλύβδινου γίγαντα.
Βάζουν ἀμέσως σὲ κίνηση τὸν
ἔλικα τῆς ράχης του. Ὑψώνον-
ται ἀργά.

Ὁ νάνος στριγγλίζει δαμονι-
σμένα :

— Ἀφῆστε με βρέε ! Ἀποθύ-
μησα τὴ Χουχού μου ! Νοστάλ-
γησα τὸν Καθαρόαιμοο !

Οἱ στριγγλιές του περνοῦν ἀ-
πὸ τὸ μεγάλφωνο τοῦ Ρομπότ.
Ἀκούγονται δυνατὰ ἔξω ! Ὁ
Κεραυνὸς μὲ τοὺς προβολεῖς τοῦ

ἀεροσκάφους του ψάχνει τώρα
τὴν κοντινὴ περιοχὴ. Θέλει νὰ
δεῖ τί ἦταν τὸ ποδοβολητὸ π'
ἀκούστηκε.

Καὶ νά : Σὲ λίγο βλέπει νὰ
πλησιάζουν ἑξῆ ἀνθρώποι. Εἶναι
ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμ-
πού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμποῦ κι'
ἡ Χουχού.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
σηκώνει τὰ χέρια της ψηλά. Μὲ
βουρκωμένα μάτια κυττάζει τὸ
Ρομπότ. Σεφωνίζει ἀγοι :

— Καθοῦργε Κράμπ ! Ποῦ εἶ-
ναι τὸ παιδί μου ;

Ὁ χαλύβδινος γίγαντας προ-
χωρεῖ τώρα. Μὲ τὶς ἀτομικὲς
ἐκρήξεις του σκίζει σὰν βολίδα
τὸν ἀέρα. Σὲ λίγες στιγμὲς χά-
νεται στ' ἀπειρὸ βάθος τ' οὐ-
ρανοῦ...

Ἡ Χουχού εἶναι ἀπαρηγό-
ρητη :

— Καλὲ ἀκούσατε τὴ φωνού-
λα τοῦ Ἀντρακλά μου ; Ἐντὸς
τοῦ... ρομπότ ἦτανε, ποῦ κακο-
χρόνιο νᾶχει ! Μὲ συγχωρεῖτε
κυόλας !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
γυρίζει στὸν Γκαούρ :

— Περίεργος ἀνθρώπος ὁ
Κράμπ ! Γιατὶ ᾤραξε τὸ παιδί
μας ; Γιατὶ ἀπόψε ἦρθε νὰ μᾶς
σώσει ;

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας δὲν ἀ-
ποκρίνεται. Μένει βαθιὰ συλλο-
γισμένος. Οὔτε κι' ἐκεῖνος δὲν
μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστή-
ριο !

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Περνάει κι' αὐτὴ ἡ τρομερὴ
νύχτα... Τὸ πρῶτ' ὁλόκληρη ἡ
συντροφιά τῆς Ζούγκλας ξεκι-
νᾷ γιὰ τὸ μεγάλο λιμάνι.

Οἱ Λαίμαργες φλόγες ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ζυγώνουν τοὺς
πάντε συντρόφους. Σίγουρα θὰ καοῦν ζωντανοί !..

Ὁ Ταρζάν ἀγοράζει ἓνα μικρὸ ἱστιοφόρο. Ἀντὶ γιὰ χρήματα δίνει διαμάντια. Μεγάλα σὰν καρῦδια.

Ἀγοράζει ἀκόμα παστὸ κρέας καὶ ξερὸς καρπούς. Γεμίζει τ' ἀμπάρι τοῦ σκάφους μὲ πολλὰ βαρέλια νερό...

Τέλος μπαίνουν ὅλοι μέσα... Πολικὸ ἀγεράκι φουσκώνει τὰ πανιά τους. Ξεκινᾶνε... Θὰ γυρίσουν ὅλα τὰ πέλαγα, τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς... Θὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὸ νησί τοῦ Κράμπ... Νὰ πάρουν πίσω τὸ παιδί ποῦχει ἀρπάξει... Νὰ λευτερώσουν καὶ τὸν ἄμικρο Ποκοπικό...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" ξέρεי καλά νὰ κυβερνάει ἓνα ἱστιοφόρο. Ὁ Γκαὼν κι' ὁ Κριαμποῦ τὸν βοηθᾶνε ὅπως μποροῦν. Ὑπακοῦνε πρὸθυμα στὶς διαταγές του. Σὰν ναῦτες στὸν Καπετάνιο !..

Ἡ Χουχού εἶναι τρελλή ἀπὸ χαρά. Κάνει καὶ τᾶμμα στὸ Θεὸ Κράουμπα :

— "Ἄς βρῶ, Θεοῦλή μου, τὸν Ἀντρακλά μου σῶο καὶ ἐβλαβή, καὶ θὰ γυρίσω στὴ Ζούγκλα... ποδαρόδρομο ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !..

Τὶς δυὸ πρώτες μέρες, ἡ θάλασσα εἶναι ἡσυχῇ. Τὸ ταξίδι

εὐχάριστο. ὅλα πᾶνε καλά...

Ὅμως τὴν τρίτην ὁ καιρὸς ξαφνικὰ χαλάει. Δυνατὸς βορριάς ἀρχίζει νὰ φυσάει. Μαῦρα σύννεφα, σωριάζονται στὸ γαλάζιον οὐρανὸ !.. Ἀφρίσματα κύματα ξεσηκώνονται στὴν ἡσυχὴ θάλασσα. Τρομαχτικὴ φουρτούνα ξεσπάει !..

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Κραγιαμπουὺ σκαρφαλώνουν στὰ ξάρτια. Διπλώνουν τὰ πανιά. Τὸ καράβι θαλασσοδέγνεται· σὰν καρυδοτσουφλο πάνω στὰ μανιασμένα κύματα !..

Ὁ Ταρζάν μὲ δυσκολία καταφέρει νὰ κυβερνάει τὸ σκάφος... Τὸ τιμὸν πάει νὰ ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του... Ὁ κίνδυνος ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γίνεται πιὸ μεγάλος. Ἡ θέσι τους πιὸ τραγικὴ !..

Περνᾶνε πολλὰς ὥρες ἔτσι... Τέλος ἀρχίζει νὰ νυχτώνει...

Καὶ νά : Μαζὶ μὲ τὸ σκοτάδι ξεσπάει φοβερὴ καταιγίδα !... Βροχὴ, ἀστραπές, κερανοὶ !..

Τὸ σκάφος τρίχει ἀπαίσια. Ὅλα τὰ Στοιχεῖά τῆς Φύσης τὸ χτυποῦν ἀλύπητα. Ζητᾶνε νὰ τὸ τσακίσουν. Νὰ τὸ κάνουν χίλια κομμάτια !..

Ἀλίμονο !.. Ἡ μοιραία στιγμή δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσει...

Ἐνα κύμα μεγάλο σὰν βουνὸ πέφτει πάνω στὸ ἱστιοφόρο. Τὸ χτυπάει στὰ πλευρά. Τ' ἀναποδονοῦν...

Ὅλοι τώρα, ἀπ' τὸ κατάστρωμα βρίσκονται στὴν κολασμένη θάλασσα !.. Χαροπαλεύουν γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ἡ ἄμοιρη Χουζοῦ πότε τινάζεται σὰν μαύρη μπάλλα στὶς κορφές τῶν θεόρατων κυμάτων :

Πότε κατακυλάει κῶτω βαθιὰ στὰ τάρταρα τοῦ ὕγρου Ἀδῆ. Ξεφωνίζει σπαραχτικὰ :

— Ποπώ, καὶ ξέχασα νὰ πάρω τό... μαγιὸ μου !

Ὁρες ἀτέλειωτες οἱ ἔξι σύντροφοι παλεύουν ἀπεγνωσμένα νὰ κρατηθοῦν στὴ ζωὴ...

Τέλος ἀρχίζει νὰ ξημερώνει. Ὁ τρομερὸς βορριάς κοπάζει. Τὰ κύματα χαμηλώνουν...

Σὲ λίγο ἡ θάλασσα ξαναγίνεται ἡσυχὴ. Χαρούμενη...

Οἱ φίλοι μας συνεχίζουν τὸ ἀτέλειωτο ταξίδι τους στὸ Ἀγνωστο...

Καὶ νά : Μπροστὰ τους ἀντικρύζουν τώρα ἓνα νησί... Ὅσο προχωροῦν, τόσο διακρίνουν καλύτερα... Ξεχωρίζουν σπίτια... Στὸ λιμάνι του πολλὰ ἱστιοφόρα... Στὴ μέση τοῦ νησιοῦ λόφος. Στὴν κορφὴ του μικρὸ παλιὸ Κάστρο...

Τέλος σὲ κακὰ χάλια φτάνουν ἐκεῖ... Σέρνονται μισοπεθαμένοι στὰ γλυστερὰ μαυροπράσινα βράχια τῆς ἀκτῆς...

Σὲ λίγο ἀγριωποὶ λευκοὶ μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια παρουνιάζονται... Στὶς ζῶνες τους ἀστράφτουν μεγάλα τρομερὰ μαχαίρια !..

Ἀλίμονο !.. Στὸ νησί ποῦ ἡ τύχη τους ἔχει ρίξει, ζοῦν ἀπαίσιοι πειρατές ! Ἀρχηγὸς τους ὁ Χόρχαν. Ὁ πιὸ ἀπαίσιος κακοῦργος τοῦ Κόσμου !.. Ἐνα σωστὸ ἀνθρωπόμορφο κτήνος !

Οἱ ἀνθρωποὶ μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια, ἀρπάζουν τοὺς ἄμοιρους συντρόφους. Τοὺς σέρνουν βάνουσα γιὰ τὸν τρομερὸ Ἀρχηγὸ τους... Ὁ Γκαούρ,

ὁ Ταρζάν κι' ὁ Κραγιαμπού, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ φέρουν καμμιά ἀντίσταση... Ὅσο γιὰ τὶς δυὸ πανώριες γυναῖκες βρίσκονται σὲ χειρότερη κατάστασι. Σχεδὸν λιπόθυμες...

Μονάχα ἡ μελιστάλακτη Χουχού βασιτιέται ἀκόμα καλά. Ἐνας περατὴς τὴν τραβάει ἀπ' τὸ μοιραῖο τσουλούφι.

Ἡ πυγμαία παρεξηγεῖ ὅπως πάντα. Νομίζει πὺς πρόκειται περὶ... ἀπαγωγῆς. Διαμαρτυρεται :

— Καλὲ τί τρόπος εἶν' αὐτὸς χρυσὸ μου ; Σακκὶ εἶμαι καὶ μὲ σέρνεις ἔτσι ; Ἄν μ' ἀγαπεῖς, νὰ μὲ ζητήξεις ἀπ' τ' ἀφεντικά μου ! Μπὰ σὲ καλὸ σου, ποὺ κακοχρόνο νάχεις !

Τέλος καὶ τοὺς ἔξη μαζί, τοὺς παρουνσιάζουν στὸν Ἀρχηγό.

Ὁ Χόρχαν εἶναι ἕνας τεράστιος ἄνθρωπος. Πολὺ παχὺς. Μ' ἀπέραντη κοιλιά. Μ' ἀτέλειωτα μπρογούλια !

Κάθεται σταυροπόδι σὲ πλούσιο περσικὸ χαλί. Μοιάζει μὲ ζωντανὸ λόφο ἀπὸ κρέατα. Στὴν κόκκινη ζώνη του, τοποθετημένα σταυρωτά, δυὸ μαχαίρια μὲ χρυσοῦς διαμαντοσοολισμένες λαβές. Ἀπὸ τὸ τεράστιο τοιμπούκι του βγαίνουν σύννεφα γαλάζιου καπνοῦ.

Ὁ Ἀρχιπειρατὴς κυττάζει μὲ λαχάρα τὶς δυὸ πανώριες γυναῖκες. Τὴ λευκὴ Τζεῖν καὶ τὴ μελαψὴ Ταταμπού. Μουρμουρίζει :

— Ὅμορφες εἶσατε ! Θὰ σὰς κρατήσω ἐγώ.

Ἡ Χουχού γίνεται μπαρουτί :

— Καλὲ στραβομάρα ἔχεις, κύριε Τέτοιε μου, μὲ συγχωρεῖ-

τε κιόλας ! Ἐμένα τὴ «μούρλια» δὲν μὲ γλέπεις ;

Ὁ Χόρχαν διατάζει τῶρα τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ χορεύουν.

Οὔτε ἡ Τζεῖν, οὔτε ἡ Ταταμπού κουνιῶνται ἀπ' τὴ θέσι τους. Ὅμως ἡ Χουχού δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται μπροστὰ στὸ χαλί τοῦ ἀρχικακούργου. Ἀρχίζει νὰ χορεύει μὲ νάζι καὶ σκέρτσο. Ταυτόχρονα τραγουδάει ἓνα στιχάκι. Μοναχὴ τῆς τῶχει σκαρῶσει :

«Εἶμαι κούκλα ζωντανή,
κι' ἀπ' τὰ κάλλη μου μεθῶ !
νόστιμη, μελαχροινή,
φτοῦ μου νὰ μὴ βασκαθῶ !
Σὰν τοὺς χάχες μὲ κυττᾷ,
ὅπου τῶχει νὰ σταθῶ !
Μὲ ζητήξαν κᾶν καὶ κᾶν,
φτοῦ μου νὰ μὴ βασκαθῶ !»

Ὁ χοντρός Ἀρχιπειρατὴς ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Ἡ τεράστια κοιλιά του κυματίζει σὰν φουρτουνιασμένη θάλασσα ! . . Διασκεδάει ἀφάνταστα μὲ τὴν πυγμαία.

Τέλος γυρίζει στοὺς ἀγριωποὺς ἀνθρώπους του. Μουρμουρίζει :

— Καλὴ εἶναι !.. Ἐχει καί...

Ἡ Χουχού τὸν διακόπτει :

— Καὶ βέβαια καλὴ εἶμαι !

Μούρλια σοῦ λέω !..

Ὁ Χόρχαν ἐπαναλαμβάνει :

— Καλὴ εἶναι !.. Ἐχει καὶ μπόλικο κρέας !.. Πετᾶτε τὴν στὰ... σκυλιὰ τῶν καρδιῶν !..

Ἐνας ἀπ' τοὺς Πειρατὲς ἀρπάζει τὴν ἄμοιρη πυγμαία. Τὴν τραβάει παρὰμερα. Ἐκείνη ξεφωνίζει σπαραχτικὰ :

— Μπὰ, ποὺ κακοχρονονάχεις χοντρούλιακα !.. Καλὲ γιὰ τὰ

σκυλιά εἰμ' ἐγώ, ἢ γιὰ νὰ μὲ πίνεις στο ποτήρι !..

Ὁ Ἀρχιπειρατὴς διατάζει πάλι τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ χορεύουν. Ἡ Τζέιν κι' ἡ Ταταμποῦ δὲν ὑπακοῦνε...

Ὁ Ταρζάν πεσμένος κάτω, λίγο πὶο ἐκεῖ, φωνάζει ξεψυχισμένα :

— Χορεῦτε !.. Κἄντε ἀμέσως αὐτὸ πού διατάζει ὁ Ἀφέντης μας !..

Προσθέτει χαρακτηριστικά :

— Χορεῦτε λοιπόν !.. Χορεῦτε νὰ περάσει λιγάκι ἡ ὥρα...

Ἀμέσως γυρίζει. Κυττάζει παράξενα στὰ μάτια τὸν Γκαοῦρ... Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας βροῖσκειται πεσμένος πλάι του. Ἔχει τὴν ἴδια ἐξαντληση. Τὰ ἴδια χάλια μὲ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά : Καταλαβαίνει τὴ ματιὰ τοῦ Ταρζάν. Φωνάζει κι' αὐτὸς στὶς δυὸ γυναῖκες :

— Χόρευε Ταταμποῦ !.. Χόρευε Τζέιν !.. Μὴ χαλάτε τὸ χατήρι τοῦ Ἀφέντη μας...

Οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες νοιώθουν τώρα τὸ σχέδιο τῶν συντρόφων τους. Πρέπει νὰ χορεύουν ὅσο μποροῦν περισσότερο. Ν' ἀπασχολήσουν τὸν ἀπαίσιο Χόρχαν... Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν θὰ βροῦν τὸν καιρὸ νὰ συνέλθουν. Ν' ἀποκτήσουν τὶς χαμένες δυνάμεις τους. Ὑστερα θά ...

Ἀλλὰ γιατί νὰ προτρέχουμε!.. Ἀς ἀφήσουμε τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχτοῦν μὲ τὴ σειρὰ τους...

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες κάνουν τὶς καρδιές τους σίδερο... Μὲ υπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνουν νὰ σηκωθοῦν... Ἀρχίζουν νὰ χορεύουν !.. Ὅσο μποροῦν καλύτερα !

Ὁ Χόρχαν ἔχει μαρμαρώσει. Τὰ μάτια του γουρλωμένα. Θανμάζει τὰ πλαστικά κορμιά. Τὶς ρυθμικὰς κινήσεις... Τὴν ὑπέροχην γάργα τους !..

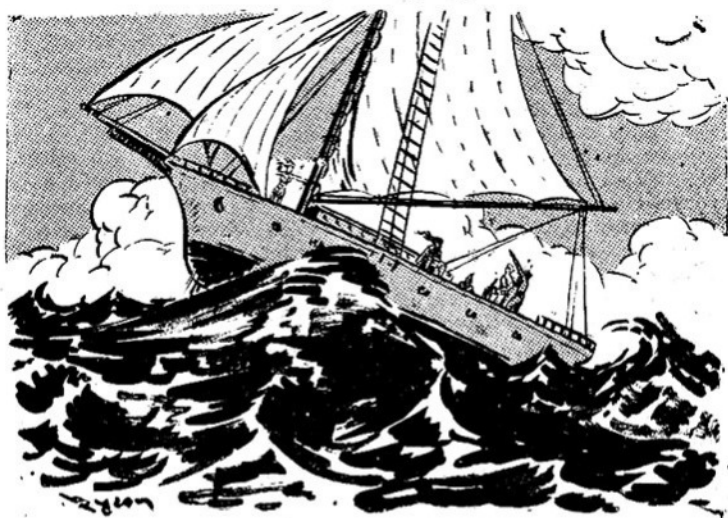
Οἱ αἰμοιρες γυναῖκες εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένες. Ὅμως χορεύουν, χορεύουν ἀτέλειωτα. Χωρὶς νὰ σταματοῦν. Χωρὶς νὰ παίρνουν ἀνάσα !..

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν παρακολουθοῦν ἀτάραχοι τὸ φριχτὸ τους μαρτύριο... Ἐχουν ξαπλώσει μακάρια στὴ θέση πού τοὺς πέταξαν οἱ Πειρατές... Δὲν κάνουν καμμιά κίνηση. Λὲς κι' ἀποζητοῦν μὲ ἡδονὴ καὶ λαχτάρα τὸ ἀπόλυτο ξεκούρασμα. Αὐτὸ πού θὰ ξαναγυρίσει στὰ κορμιά καὶ στὰ μπράτσα τους τὴ δύναμη. Καὶ στὶς καρδιές τους τὸ κουράγιο !..

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας χάνει καὶ τὶς τελευταῖες δυνάμεις της. Ζαλίζεται. Σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμη.

Ἡ Ταταμποῦ δὲν ἀντέχει ἄλλο στὸν ἐξεντελισμὸ καὶ στο μαρτύριο.

Σταματᾷ τὸ χορὸ. Ταυτόχρονα σὰν μανιασμένη τίγρη χύνεται πάνω στὸν ἀπαίσιο Ἀρχιπειρατὴ. Μὲ τὶς δυὸ παλάμες ἀρπάζει τὸ λαιμὸ του. Τὸν σφίγγει μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Τὸ ταξίδι στὸ ἄγνωστο ἀρχίζει. Ὁ Ταρζάν εἶναι ὁ Κυβερνήτης τοῦ Ἰστιοφόρου.

Ὅχι μονάχα τὰ νύχια, μὰ καὶ τὰ δάχτυλά της χώνονται βαθιά μέσα στὶς φουσκωτὲς πλαδαρὲς σάρκες του !

Ὁ Χόρχαν μουγγρίζει βραχνά. Κουνάει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀνοιγμένα τὰ χέρια του. Σὰν μικρὸ πουλάκι ποὺ δοκιμάζει νὰ πετάξει. Τέλος γέρνει κατὰ πίσω... Μένει ἀναίσθητος. Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα παρατάει τὸ λαιμὸ τοῦ ἀνθρωπόμορφου κτήνους. Πετιέται ὀρθή. Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της τὴ Τζέιν. Τρέχει κατὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαούρ. ὁ Ταρζάν κι' ὁ Μπέιμπυ, δὲν ἔχουν

μείνει μὲ σταυρωμένα χέρια. Τὸ διάστημα ποὺ χόρεψαν οἱ πανώριες συντροφισσές τους ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ξεποστάσουν. Νὰ ξανάβρουν τὶς παλιὲς ὑπεράνθρωπες δυνάμεις τους.

Καὶ νά : Ἀμέσως μόλις ἡ Ταταμποὺ χύνεται στὸν Ἀρχιπερατή, πετιῶνται κι' αὐτοὶ ὀρθοί. Οἱ φοβεροὶ κουρσάροι μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια, τραβᾶνε τὰ μαχαίρια τους. Ὁρמוὺν μὲ λύσσα καὶ μανία πάνω στοὺς τρεῖς ἄντρες ! Φοβερὴ πάλι ἀρχίζει. Τρομαχτικὸ μακελειὸ γίνεται.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν μὲ τρομαχτικὲς γροθιὲς γκρεμίζουν

κάτω τούς άπαισίους κακούργους... 'Ο Κραγιαμπού έχει βρεϊ ένα χοντρό κλαδί. Χτυπάει στο κεφάλι τόν τελευταίο κουρσάρο. Λευτερώνει τή Χουχού...

Στό μεταξύ άπ' τά καράβια πού βρίσκονται στό λιμάνι, ξεπηδούν άμέτρητοι άλλοι Πειρατές. Μē τά μαχαίρια στά δόντια τρέχουν νά φτάσουν στό μέρος πού γίνεται τό κακό. Νά βοηθήσουν τούς κακούργους συντρόφους τους...

'Ο Ταρζάν καταλαβαίνει πώς αν φτάσουν κι' αὐτοί, δέν θά μπορέσουν νά τά βγάλουν πέρα... Πρέπει νά φύγουν. Νά ταμπουρωθοῦν κάπου.

Τυχαία πέφτει τό μάτι του στό λόφο πού βρίσκεται στη μέση τοῦ νησιοῦ. Φωνάζει ὅσο πιό δυνατά μπορεί :

— Δρόμο τώρα γιά τό Κάστρο τοῦ λόφου Μέσα σ' αὐτό θά ταμπουρωθοῦμε !..

'Ολοι τώρα τρέχουν κατά 'κεῖ...

Οἱ Κουρσάροι πού φτάνουν άπ' τό λιμάνι, βρίσκονται ακόμα σέ κάποια απόσταση.

'Η Χουχού, βαριά καθώς εἶναι, δέν μπορεί νά τούς ἀκολουθήσει. Φωνάζει :

— Σιγά καλῆ !.. Καλῆ σιγά σᾶς λέω !.. Δέν εἶν' ἀνάγκη καί νά... λαχανιάσουμε !..

'Ο Γκαούρ σταματάει. Τή σηκώνει στά χέρια του. Συνεχίζει τό φευγιό.

Λίγο πιό πέρα συναντᾶνε τήν Ταταμπού. Κρατάει στήν ἀγκαλιά τή μισολιπόθυμη Τζέιν. 'Ο Ἀρχοντας τῆς Ζουγκλας τήν παίρνει άπ' τά χέρια της...

'Ολοι μαζί τρέχουν ἀλαφια-

σμένοι. Ἀνεβαίνουν στήν κορφή τοῦ λόφου. Ταμπουρώνονται στό μικρό παλιό Κάστρο.

Δύο - τρεῖς Κουρσάροι πού βρίσκοντ' ἐκεῖ, κάνουν νά τούς ἐμποδίσουν... 'Ο ἀτρόμητος Ἑλληνας δέν ξοδεύει παρά μιά μονάχα γροθιά γιά τόν καθένα. Τούς σωριάζει κάτω ἀναίσθητους. Ὑστερα τούς σέρνει ἔξω άπ' τό Κάστρο... Κλείνει τή χοντρή σιδερένια πόρτα του. Βάζει τή βαριά ἀμπάρα !..

Τώρα εἶναι σίγουροι πιά ἐκεῖ... Οἱ άμέτρητοι μανιασμένοι Πειρατές πού φτάνουν σέ λίγο, δέν μποροῦν νά μπουν μέσα. Πολιορκοῦν μονάχα τό Κάστρο...

Στό μεταξύ ἔχει συνέλθει ὁ Χόρχαν ἀπό τό μσοπνίξιμο τῆς Ταταμπού. Μαζί του κι' ὅλοι οἱ Κουρσάροι πού δοκίμασαν τίς γροθιές τοῦ Γκαούρ καί τοῦ Ταρζάν...

'Ολοι φτάνουν σέ λίγο στήν κορφή τοῦ λόφου.

'Ο Ἀρχιπειρατής ἀφρίζει άπ' τό κακό του. Οὐρλιάζει σάν μανιασμένο θεριό στοὺς Κακούργους του. Διατάζει ἐπίθεση :

— Ἐπάνω τους, σκυλιά !.. Ἡ θά πατήσετε τό Κάστρο, ἢ θά πεθάνετε !..

Οἱ Πειρατές κάνουν ὑπεράνθρωπες κι' ἀπεγνωσμένες προσπάθειες. Ζητᾶνε νά σκαρφαλώσουν ἐπάνω... Πυροβολοῦν μέ τίς πιστόλες τους...

'Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ Κραγιαμπού κι' οἱ τρεῖς γυναῖκες,

είναι άπολοι. "Ομως τούς ύπο-
δέχονται άσχημα !..

Τους χτυπούν με ξύλα. Με πέ-
τρες: Μ' ότι βρίσκεται μέσα στο
Κάστρο...

Οί πολιορκητές γκρεμοτσακί-
ζονται κάτω... Παθαίνουν με-
γάλες συμφορές !

"Ο Χόρχαν βλέπει πώς έτσι
δεν θά καταφέρουν τίποτα. Κα-
ταστρώνει άμεισως άλλο σχέδιο ..

Διατάζει νά σκάψουν κάτω
άπ' τó Κάστρο ένα μακρύ λα-
γούμι. Νά βάλουν πολλά κασ-
σόνια δυναμίτη μέσα. Νά τινά-
ξουν τó Κάστρο στον άέρα !

"Ετσι και γίνεται. Τρείς μέρες
και τρείς νύχτες σκάβουν οί κα-
κούργοι του 'Αρχικουρσάρου.
Τέλος τó λαγούμι είναι έτοιμο.
Κουβαλάνε μέσα τó δυναμίτη.
Βάζουν ένα μακρύ φυτίλι. Τ' ά-
νάβουν. Ξεμακραίνουν για νά
μη πάθουν κακό άπ' τήν τρο-
μαχτική έκρηξη πού θά γίνει.

'Η φωτιά προχωρεί γρήγορα
στο φυτίλι. Σέ λίγες στιγμές τó
Κάστρο θά τιναχτεί στον άέρα.
Πέτρες, χώματα κι' άνθρωποι,
θά γίνουν μιá φριχτή άμορφη
μάζα.

Οί πολιορκημένοι περνάνε
στιγμές τραγικής άγωνίας. Κι'
αυτός ó Ταρζάν κι' ó Γκαούρ,
τάζουν χάσει.

Και νά : Τήν τελευταία στιγ-
μή άπροσδόκητος σωτήρας πα-

ρουσιάζεται !

Είναι ó Κραγιαμπού !

Μ' ένα πήδημα βρίσκεται πά-
νω στις πολειμίστρες του Κά-
στρου. Άπό κεί γλυσιτράει με
τρομερό κίνδυνο τής ζωής του.
Κατεβαίνει τó θεόρατο τοίχο
του παλιού Φρούριου. Έλαφρως
καθώς είναι, μόλις κρατιέται
και στηρίζεται με τά νύχια τών
χειρών. Με τά δάχτυλα τών πο-
δαριών του.

Ούτε ó Γκαούρ, ούτε ó Ταρ-
ζάν θά μπορούσαν νά κάνουν
αυτή την κατάβαση.

"Ομως, λίγο πριν φτάσει κάτω,
τό ένα πόδι του ξεφεύγει. Μά-
τ' άλλο μονάχα, είναι αδύνατο
νά στηριχτεί. Γκρεμοτσακίζεται.
Στραμπουλιέται τó ποδάρι του.

Τó άμοιρο παιδι νοιάζει ά-
φάνταστους πόνους. "Ομως δεν
έχει καιρό για χάσιμο. Οί στιγ-
μές είναι πολύτιμες. "Όσο και
τραγικές !

"Ο άτρόμητος Κραγιαμπού σέρ-
νεται τώρα με τά τέσσερα. Βογ-
γάει πονεμένα. Φτάνει όσο μπο-
ρεί πιο γρήγορα στ' άνοιγμα
του λαγουμιού. Χώνεται μέσα.
Προχωρεί με ύπέρροχο θάρρος.
Άπό στιγμή σέ στιγμή ή φωτιά
του φυτιλιού θά φτάσει στους
δυναμίτες. "Ολόκληρη ή κορφή
του λόφου, μαζί με τó Κάστρο,
θά τιναχτούν στον άέρα !

Κι' όμως ! "Ο Γιώς του Ταρ-
ζάν προχωρεί άτάραχος. Δείχνει
άφθαστη περιφρόνηση στο θά-
νατο !

Τέλος φτάνει στους δυναμίτες.
Μισό μέτρο φυτίλι έχει απομεί-
νει άκόμα. Σέ λίγες στιγμές ή
τρομαχτική έκρηξη θά συγκλο-
νίσει τó νησί τών Κουρσάρων !

‘Ο Κραγιαμπού έχει προφτάσει. Σβύνει με τὰ δάχτυλά του τὴν κάφτρα τοῦ φυτιλιοῦ.

Τέλος τραβάει, ἕνα-ἕνα ἔξω ὅλα τὰ κασσόνια με τοὺς δυναμίτες. Ἀπ’ τὴν κορφή τοῦ λόφου πού βρίσκεται, τὰ γκρεμίζει κάτω.

Οἱ Πειρατές, τώρα μονάχα καταλαβαίνουν τί ἔχει γίνει...

‘Ο Χόρχαν, μανιασμένος γιὰ τὴν ἀποτυχία καὶ τοῦ δευτέρου σχεδίου του, οὐρλιάζει ἄγρια!..

— Πιάστε τον !.. Πιάστε τον ζωντανό !. Θέλω νὰ τὸν σχίσω ἐγώ, με τὰ δόντια μου !..

‘Ο Γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει κάψει αὐτὸ πού θέλει... Ὅμως τὸ ποδάρι του εἶναι στραμπουληγμένο. Δὲν μπορεῖ νὰ ξανανέβει στὸ Κάστρο.

Μὰ οὔτε κι’ ἀπ’ τὴ χοντρή σιδερένια πόρτα μπορεῖ νὰ περάσει. Οἱ Κουρσάροι τὴν ἔχουν κλείσει ἀπ’ ἔξω με τεράστιες πέτρες... Ἀδύνατο νὰ τίς μετακινήσει !..

Γι’ αὐτὸ ὁ Ταρζάν κι’ ὁ Γκαοῦρ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἔξω. Νὰ κατέβουν ἐκεῖνοι νὰ σβύσουν τὸ φυτίλι.

Στὸ μεταξύ, οἱ μανιασμένοι Πειρατές, ἀνεβαίνουν ἀπὸ γύρω-γύρω στὸ λόφο !.. Ὅλο καὶ φτάνουν πὺρ κοντὰ στὸν Κραγιαμπού.

Λίγες στιγμὲς ζωῆς μένουν ἀκόμα στὸ γενναῖο κι’ αὔτοχο αὐτὸ παλικάρι !..

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν, πάνω ἀπὸ τὸ Κάστρο πού βρίσκονται, βλέπουν τὸ κακὸ πού πρόκειται νὰ γίνει... Τὸ μυαλό τους ἔχει θολώσει. Δὲν ξέρουν τί γὰρ κάτουν !..

‘Ο μελαψὸς γίγαντας φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή :

— Θὰ πηδήσουμε κάτω !.. Δὲν θ’ ἀφήσουμε τοὺς κακούργους ν’ ἀρπάξουν τὸ παιδί !..

Μὰ ὁ τοῖχος τοῦ Κάστρου εἶναι πολὺ ψηλός. Ἄν πηδήσουν, βέβαιος θάνατος τοὺς περιμένει...

Ὅμως οὐτ’ αὐτός, οὔτε ὁ Ταρζάν, δειλιάζουν.

Μ’ ἕνα πήδημα βρίσκονται ταυτόχρονα κι’ οἱ δυὸ πάνω στὶς πολεμιστές... Γέρνουν μπροστά... Κάνουν ν’ ἀφήσουν τὰ κορμιά τους στὸ κενό !..

Δὲν προφταίνουν !.. Τὴν ἴδια στιγμή τρομαχτικὴ βοή ἀκούγεται στὸν οὐρανό.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ γυλὺβδινος Γίγαντας με τὸν Κεραυνό, τὴ Θύελλα καὶ τὸν Ποκοπύκο, βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ λόφο !..

‘Ο Ταρζάν κι’ ὁ Γκαοῦρ σηκώνουν τὰ κεφάλια. Ψιθυρίζουν με δέος :

— ‘Ο Κράμπ !.. Πάλι ὁ Κράμπ !.. Ἔρχεται νὰ μᾶς σώσει !..

Οἱ Κουρσάροι, λίγα μονάχα μέτρα ἀπέχουν τώρα ἀπ’ τὸν Κραγιαμπού.

Ὅμως ἡ ἐμφάνιση τοῦ τρομαχτικοῦ Ρομποτ τοὺς κένει νὰ σαστίσουν. Σταματοῦν τρομαγμένοι. Σηκώνουν κι’ αὐτοὶ τὰ κεφάλια. Κυττάζουν με φρίκη τὸ Τέρας τ’ Οὐρανοῦ !..

Λίγο πὺρ πίσω τους ἀνεβαίνει στὸ λόφο ὁ Χόρχαν. Σταματᾷ κι’ αὐτός. Ἀντικρῦζει με τρόμο τὸ χαλύβδινο Γίγαντα...

AKTINEΣ P.X. 111

Βρισκόμαστε κάπου στὴ Γῆ. Στὸ μαγευτικὸ νησί τοῦ Κράμπ.

Ἐκεῖ ποὺ τώρα ζοῦν ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα. Μαζὶ μὲ τὸν Ποκοπίκο, φυσικά.

Ἔχουν ἀγαπήσει τὸ νάνο τόσο πολὺ, ποὺ τοὺς εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τὸν ἀποχωριστοῦν...

Κι' ὁμως ὁ « Δυσθεόρατος Ἀντρακλάς » νοσταλγεῖ τῇ Ζούγκλα. Τὸν « Καθαρόαιμο » τοὺς ἄγριους Κονίκλους, καὶ τῇ θρυλικῇ καὶ μελιστάλακτῃ μαμζέλ Χουχού του...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα χθὲς τῇ νύχτα ἔκαναν ἓνα σύντομο ταξιδάκι στὴ Ζούγκλα. Ὁ Ποκοπίκο τοὺς εἶχε παρακαλέσει νὰ σώσουν τοὺς φίλους του ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα.

Σήμερα, ἀπ' τὸ πρωῒ, οἱ δύο Νέοι κάνουν πειράματα. Ἔχουν κλειστεῖ μονάχοι στὸ ἀπέραντο ἐπιστημονικὸ τους ἐργαστήριον...

Ὁ νάνος φέρνει βόλτες ἀπ' ἔξω. Φυσσάει καὶ ξεφυσσάει. Ἀπ' τὴ μύτη νὰ τὸν πιάσεις, θὰ σκαίσει, ποὺ λένε.

Τέλος ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἀνοίγουν τὴν κλειδομένη πόρτα. Βγαίνουν ἔξω τρελλοὶ ἀπὸ χαρά.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ἀγριοκυτάζει :

— Σὰν πολὺ στὰ πειράματα τόχτε ρίξει τώρα τελευταία !..

Γυρίζει ἀμέσως στὴν Κόρη τοῦ Ταρζάν :

— Ἐσύ κυρὰ Σουσουράδα δὲν ντρέπεσαι ; Νὰ σ' ἔβλεπε ἡ μάνα σου, θὰ στὰ ξερορίζωνε τὰ τσουνούφια, καχομοῖρα μου !..

Οἱ δύο Νέοι εἶναι ἄγνοοι, καθαρὸι καὶ ξάστεροι. Δὲν καταλαβαίνουν τὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ Ποκοπίκο. Ὑστερα ἡ ἀνείπωτη χαρὰ ποὺ δοκιμάζουν αὐτὴ τῇ

στιγμῇ, ἔχει σαστίσει τὸ λογικὸ τους...

Σηκώνουν μ' ἐνθουσιασμὸ στὰ χέρια τὸν ἀγαπημένο τους νάνο. Τὸν φιλᾶνε !.. Ταυτόχρονα χοροπηδᾶνε σὰν μωρὰ παιδιὰ. Ξεφωνίζουν θριαμβευτικά :

— Ἀκτίνες Ρό - χί 111 !

— Ἀκτίνες Ρό - χί 111 !

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τους. Ρωτάει χαμένα :

— Τ' εἶν' αὐτὸ πάλι ;! Ἀκτίνες... **βροχή** ἑκατὸν ἔντεκα !..

Ὁ Κεραυνὸς τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἀνακαλύψαμε κατὶ ὑπέροχο !.. Κάτι καταπληκτικὸ !..

— Εἶναι φαγώσιμο πρᾶμμα ; Τρώγεται δηλαδῇ ;

Οἱ δύο Νέοι ξεκαρδίζονται στὰ γέλια :

— Ὅχι, Ποκοπίκο !.. Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα ;!

Ὁ « κυνηγὸς ἀγρίων Κονίκλων » ἀπογοητεύεται.

— Τότες παρατάτε με ἥσυχοι !..

Προχωρεῖ κατὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἐργαστηρίου. Μουρμουρίζει :

— Ἀπαξ καὶ δὲν τρώγεται, ἐνδιαφέρον μὴδέν... Παγαίνω κι' ἐγὼ στὸ... Σινεμά μου !..

Μπαίνει ἀργὰ στὸ θολωτὸ βράχο. Τραβάει ἴσια στὸ μηχάνημα Τηλεοράσεως... Τὸ βάζει σὲ λειτουργία... Στὸ καντράν φέρνει ἀμέσως τὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα.

Ὅμως παράξενο ! Κανένας ἀπ' τοὺς φίλους του δὲν βρίσκεται ἐκεῖ... Οὔτε ὁ Γκαοῦρ, οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν, ὁ Κραγαμπού, ἡ Χουχού !..

Μονάχα ὁ ἀξιοθρήνητος τρίποδος Καθαρόαιμος βύσκει μυχ-

μουρλής στο καχὺ γρασίδι...

Ὁ Ποκοπίκο ἀνησυχεῖ. Στὸ καντράν τῆς Τηλεοράσεως φέρνει τώρα τὸ μεγάλο Λιμάνι. Ψάχνει κι' ἐκεῖ... Τίποτα. Μουρμουρίζει νευριασμένος :

— Τὶ διάβολο !.. Ἡ γῆς ἀνοίξε καὶ τοὺς κατάπιε !

Ἔτσι, ὥρες ὁλόκληρες, παλεύει μὲ τὴ συσκευή. Ψάχνει ὅλες τὶς γειτονικὲς στεριὰς καὶ θάλασσες...

Καὶ νά : Τυχαία, στὸ καντράν, ἀντικρύζει ἓνα νησί. Στὸ λιμάνι του πολλὰ ἱστιοφόρα. Στὴ μέση τοῦ νησιοῦ λόφος. Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἓνα μικρὸ Κάστρο. Μέσα στὸ Κάστρο ὅλοι ἐκεῖνοί πού ζητάει. Μουρμουρίζει μ' ἀνακούφιση :

— Ἐδῶ λοιπὸν μουσαστε, πουλάκια μου ;

Ὁ νάνος βλέπει ὅλα ὅσα εἴδαμε κι' ἐμεῖς... Βλέπει τέλος τὴν τραγικὴ θέση πού βρίσκεται ὁ καλόκαρδος Κραγιμπού.

Ἀμέσως παρατάει τὸ μυχάνημα. Βγαίνει ἔξω. Τρέχει κοντὰ στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴ Θύελλα. Τοὺς παρακαλᾷ νὰ σώσουν πάλι τοὺς φίλους του.

Ὁ Νέος θυμώνει :

— Αὐτὴ τὴ δουλειά θὰ κάνουμε τώρα ; Ἀφυσέ μας ! Δὲν εὐκαιροῦμε...

Ὁ Ποκοπίκο ἐπιμένει :

— Ὅχι ! Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως...

Μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του :

— Ἄν ἤξερες, φουκαρά μου, ποιοὶ κινδυνεύουνε... Μὰ τὰ τέσσερα θάτρεχες !..

— Σοῦ εἶπα : Δὲν εὐκαιρῶ !

Ὁ νάνος θυμώνει :

— Γιά νὰ φτιάχνεις ἀκτίνες...

βροχὴ 111 κι' ἄλλα κουραφέζα-λα, ἀδείαιεις... Γιά νὰ σώσεις ἀνθρώπους πού κινδυνεύουνε, δὲν εὐκαιρεῖς ;..

Ἡ Θύελλα συμφωνεῖ :

— Καλὰ σοῦ λέει, Κεραυνέ ! Νὰ τρέξουμε ἀμέσως !

Ὁ νέος μένει γιά λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα. Τέλος πετιέται ὀρθός.

— Πᾶμε ! Δίχρη ἔχεις Ποκοπίκο ! Εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουμε τὶς καινούριες Ἀκτίνες Ρ.Χ. 111.

Ἀμέσως πηδοῦν ὅλοι στὸν τεράστιο ἀτσαλένιο Ρομπότ. Πετοῦν ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ὁ Κεραυνὸς ἔχει πάρει μαζί καὶ μιὰ ἀλόκοτη συσκευή.

Ξαναγυρίζουμε στὸ νησί τῶν Κουρσάρων.

Ὁ χαλύβδινος γίγαντας πετάει τώρα γύρω ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Πάνω σχεδὸν ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν Πειρατῶν πού σκαρφαλώνουν.

Ὁ Κεραυνὸς βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὴν ἀλόκοτη συσκευή του. Ἐκτοξεύει τὶς ἀκτίνες πού βγάζει τὸ καινούργιο σατανικὸ μηχανήμα. Πάνω στοὺς τρομεροὺς Πειρατὲς ! Ρυθμίζει πάλι τὸ δεικτὴ στὸν ἀριθμὸ τρία.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἀπίστευτο γίνεται : Οἱ ἀπαίσιοι αὐτοὶ κακοῦργοι γίνονται μὲ μιᾶς ἄγγελοι καλωσύνης. Πετᾶνε μὲ φρίκη ἀπὸ πάνω τους τὰ μαχαίρια καὶ τὶς πιστόλες. Σηκώνονται ὀρθοί. Ἄλλοι τρέχουν κοντὰ στὸν Κραγιμπού. Κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιά νὰ τὸν βοηθήσουν. Φέρνουν γογγόρα

στη θέση του τὸ στραμπουληγμένο ποδάρι.

Ἄλλοι φτάνουν στὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Κάστρου. Τραβᾶνε τις μεγάλες βαριές πέτρες ποτῶν σιβάξει ἐκεῖ. Λευτερώνουν ὅσους βρίσκονται μέσα.

Τοὺς κατεβάζουν στὸ Λιμάνι τοῦ νησιοῦ. Τοὺς δίνουν νὰ φᾶνε ὅ,τι καλύτερο ὑπάρχει.

Οἱ ἄμμοιροι εἶναι θεονήστικοι τρεῖς ὁλόκληρες μέρες !

Ὅμως πῶ καλὸς ἀπ' ὅλους, ἔχει γίνει ὁ Ἀρχικουρσάρος. Ὁ ἀπαίσιος ἄλλοτε Χόρχαν.

Αὐτὸς τοὺς κάνει τις πῶ μεγάλες περιποιήσεις. Τοὺς φέρνει πλούσια δῶρα. Τοὺς χαρίζει τέλος κι' ἓνα γερὸ καινούργιο ἱστιοφόρο. Γεμίζει τ' ἀμπάρια του μὲ τρόφιμα καὶ νερό.

Ὁ Γκαουρ, ὁ Ταρζάν, οἱ παλιὲς συντροφισσές τους, ὁ Κραγιαμπὺν κι' ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, μπαρκάρουν στὸ καινούργιο οκάφος. Ὁ μεταμορφωμένος στὴν ψυχὴ Ἀρχικουρσάρος, μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, μαζεύονται στὸ λιμάνι γιὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν.

Στὸ μεταξύ ἔχουν περάσει τρεῖς τοῦλάχιστον ὥρες. Ὅπως εἶδαμε, ὁ Κεραυνὸς εἶχε ρυθμίσει τὸ δείκτη τῆς καινούριας συσκευῆς στὸν ἀριθμὸ τρία.

Τὸ τεράστιο Ρομπὸτ τριγυρίζει ἀκόμα πάνω στὸν οὐρανὸ τοῦ νησιοῦ...

Ἀλίμονο !.. Τὴ στιγμὴ πού τὸ ἱστιοφόρο ἐτοιμάζεται νὰ σαλπάρει, ξαφνικὴ μεταμόρφωση γίνεται στὸν Χόρχαν καὶ στοὺς Κουρσάρους του.

Ἀπὸ καλόκαρδοι κι' εὐγενικοί, ξαναγίνονται πάλι ἀπαίσιοι

κακοῦργοι.

Μανιασμένοι βουτοῦν ἀμέσως στὴ θάλασσα. Κολυμπᾶνε νὰ φτάσουν τὸ καράβι. Νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω. Νὰ σπαράξουν τοὺς, πρὶν ἀπὸ λίγο, φίλους τους...

Ὅμως ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαουρ ἔχουν σηκώσει ἄγκυρα. Καταφέρνουν νὰ ξεφύγουν. Νὰ ξανειχτοῦν στὸ πλατὺ γαλάζιο πέλαγος !..

Συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους στὸ Ἀγγεστο... Θὰ ψάξουν ὅλο τὸν Κόσμο γιὰ νὰ βροῦν τὸ νησί τοῦ Κράμπ. Νὰ ξαναπάρουν πίσω τὴ μικρὴ κλεμμένη Κόρη...

Πάνω στὸ χαλύβδινο Γίγαντα, ὁ Κεραυνὸς κοιτάζει τὴ Θύελλα. Χαμογελάει ἱκανοποιημένος :

— Οἱ Ἀκτίνες μας Ρ. Χ. 111 ἀποδείχτηκαν ἀπάνταστα ἀποτελεσματικές... Γιὰ τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες καταφέραμε νὰ μεταμορφώσουμε σὲ Ἀγγέλους, ὅλους αὐτοὺς τοὺς... διαβόλους !

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου, ἀλλὰ δὲν εἶσαι οὐδόλως ἐν τάξει... Μιά κι' ἔκανες τὸ καλὸ, γιατί δὲν τόκανες σωστό ; Γιατί δὲν ἄφηνες τοὺς ἀνθρώπους νὰ μείνουν καλοὶ σ' ὁλόκληρὴ τὴ ζωὴ τους. Μέχρι καί... μετὰ θάνατον !

Ὁ Κεραυνὸς χαμογελάει καλόκαρδα. Τ' ἀποκρίνεται :

— Ἡ δικὴ μας συσκευὴ, Ποκοπίκο, εἶναι ἀνθρώπινη. Κάνει τὸ θάμα μόνο τρεῖς ὥρες Αὐτὸ πού ζητᾶς ἐσύ, μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸ κάνει !..

Τὰ κομικὰ μάτια τοῦ νάνου,

γουρλώνουν από θαυμασμό. Ψι-
θυρίζει :

— 'Αμάν, αδερφέ μου !..
Φαντάσου τὸ λοιπὸν ὁ Θεός,

πόση μεγάλη .. συσκευάρα θά-
χει !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.—
ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΗΣΕΙ ΕΠΟΧΗ.—ΕΝΑ ΤΕΥ-
ΧΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΘΡΥΛΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ.

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ ΤΟΣΟ ΕΝ-
ΔΙΑΦΕΡΟΝ—ΜΕ ΤΟΣΗ ΠΛΟΚΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.—ΕΙ-
ΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΜΕΙΝΕΙ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ !

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΠΕΝΝΑ.

ΚΑΝΕΝΑΣ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 28

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ **ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗ**

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
φαντασία
για παιδιά

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !
'Εκείνος γίνεται θεοῖο ἀνήμε-
ρο. Ἀπλώνει τὸ χέρι του νὰ τὴν
πνίξει.

Ὅμως δὲν προφταίνει.

Ταντόχρονα, φαρμακερὸ μού-
διασμα νοιώθει σ' ὁλόκληρο τὸ
κορμί. Τὸ μυαλό του θολώνει
σιγά-σιγά. Τὰ πράσιν' ἀστραφτε-
ρὰ του μάτια, σκοτεινιάζουν.
Ψιθυρίζει ἀδύναμα :

— Μ' ἔφαγες, ἄτιμη ! Ποτὲ
δὲν ἔχει ἀνέβει στὸν οὐρανὸ ψυ-
χὴ πιδ φαρμακερὴ ἀπὸ σένα !

Τέλος ξεψυχάει. Γκρεμοτσακί-
ζεται στὸ βάραθρο τοῦ Ἀλεί-
ρου !

Ἡ Μαύρη Πεταλούδα βρίσκε-
ται τώρα λεύτερη καὶ χαρούμενη
σὸν αἰθέρα. Μὲ τὶς φτεροῦγες
σκουπίζει τὸ θανατερό φαρμάκι
ποὺ στάζει ἀκόμα ἀπ' τὰ χεῖλια
τῆς. Συνεχίζει ἡσυχῇ πιά τὸ
τρελλὸ φτερούγισμα στὸ Ἀγνω-
στο !

Πετάει... Πετάει... Πετάει...

Ὅμως δὲν εἶναι φαίνεται γρα-
φτό τῆς, νὰ χαρεῖ λεύτερη τὴ
γαλάζια ἀπεραντοσύνη τ' οὐρα-
νοῦ.

Ἕνας Ἀγγελοσ, στὰ διόλευ-
κα ντυμένος, μὲ ἀνάλαφρες πα-
πουλένιες φτεροῦγες, φτάνει
μπροστά τῆς.

Τὴν ἀντικρύζει μὲ κατὰπληξη :

— Μπά !.. Μιὰ Μαύρη Ψυχὴ
πετάει μονάχη τῆς στὸν Οὐρανό !.

Κάνει δυὸ ἀνάλαφρα φτερού-
γισματα. Πλησιάζει τὴ μαύρη
Πεταλούδα. Ρωτάει :

— Πῶς κατάφερες νὰ φτάσεις
ὡς ἐδῶ πάνω στὴν Πύλη τ' Οὐ-
ρανοῦ ; Πῶς δὲν σ' ἔπιασε μὲ
τὴν ἀπόχη του ὁ Κόκκινος, Δαί-
μονας μὲ τὰ πράσιν' ἀστραφτε-
ρὰ μάτια ; Μόνον οἱ ἄσπρες Πε-
ταλοῦδες, οἱ ψυχὲς τῶν καλῶν
ἀνθρώπων, ἔχουν αὐτὸ τὸ δι-
καίωμα...

Ἡ πονηρὴ ψυχὴ ἀποκρίνεται :

— ὉΧι, καλὲ μου Ἀγγελε !..
Δὲν εἶμαι μαύρη Πεταλούδα
ὅπως μὲ βλέπεις .. Εἶμαι ἄσπρη,
κάτασπρη σὰν τὸ χιόνι ! Σὰν τὸ
φόρεμα ποὺ σκεπάζει τὸ θεῖο
σου κορμί...

— Τότε γιατί οἱ φτεροῦγες σου
εἶναι μαῦρες σὰν κατράμι ;

Ἡ Πεταλούδα ψιθυρίζει μὲ
καλωσύνη :

— Αυτό θά σοῦ ἐξηγήσω, καλέ μου Ἀγγελε!..

Ἀρχίζει νά τοῦ διηγείται:

— Εἶμαι ἡ λευκή κα' ἀναμάρτητη ψυχὴ ἐνὸς καλοῦ χριστιανοῦ καὶ τίμιου Ἐμποροῦ!.. Εἶχε μιὰ μεγάλη Ἀποθήκη κάρβουνα...

Ἡ μαύρη Πεταλούδα, προσπαθεῖ νά κερδίσει καιρό. Θέλει νά καταστρώσει δλόκληρο τὸ σχέδιο τῆς πονηριᾶς τῆς.

Ὁ Ἀγγελος ἀρχίζει νά θυμώνει:

— Ἐξήγησέ μου λοιπόν... Για-

τί ἔχεις μαῦρα φτερά;

Ἡ Πεταλούδα συνεχίζει:

— Δὲν σοῦ εἶπα; Ὁ Ἀφέντης μου ἦταν καρβουνιάρης. Ἰκερμίστηκαν πολλὰ τσουβάλια κάρβουνα. Τὸν πλάκωσαν. Τὸν σκότωσαν. Γιὰ νά βγῶ ἡ ἄμοιρη, πέρασα ἀπ' τὰ κάρβουνα. Μαύρισαν οἱ φτεροῦγες μου!..

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχοντα Ροδόλφου κάνει τώρα νά φύγει. Ὅμως ὁ Ἀγγελος τὴν κρατάει

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 27

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪ ΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιὰ ἕνα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΦΘΕΡΟΣ & ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000